

Sárika búcsúztatója 2007. 04 25.

Hogy örül az anya gyermekének
Hát még naponta egynek- négynek
Csöppnyi életeteket kézben tartva ;
Büszke lehet : ki ilyen feladatra
Vállalkozott.. S huszonöt éven át
Kezében tartotta : a Jövő zálogát
S egy egész nemzedéket óvott
-S indított az útra
Örültünk Neki ; mert Jó volt
S—most : átmeneti búja
A nyugdíj miatt, -el kell, hogy szálljon!!
Engedje meg, hogy mindenki gratuláljon!
Ehhez a szép, nehéz élethez—
NE tegyen többet az évekhez!!
Elég ennyi munka—Bőven!
Meg kell nyugodni a pihenőben

A Boldogság mézét
Csepegtetni kell
S—érett a méz—Érett az évekkel
Finomult a tapasztalat
M megbékélni kell—a nyugdíj alatt
Egyszer végre kialudni magunkat
Stressz nélkül—igazán
Mikor nem szól a vekker
S a test – pihenni kíván
Mikor kicsit kényeztetni lehet :
Magunkat, s a vágyó környezetet
S ha felsír majd egy apró gyerek
Kezedben a Tudás, s szívedben
Ott majd a SZERETET

Talán...

Felköpök a levegőbe:
Halljátok Jó Barátok ?!
Ha kell: ím hát alá állok:
Munkátok nem megy veszendőbe !

Életben kell maradni
Vagy öntudattal halni
Mi jobb ? nem tudom-
A rám bízott lelkek súlya nyom...

Szabad-e a szóért
Eladni lelkem szabadságát
Elveket, hitet, mit sok nemzedék ad át;
Gennyésre cserélem a jó vért ...

Mert nyertesek csak azok lehetnek
Kik életben maradtak
S – kompromisszumra leltek :
S a Gerincek roppantak –

Fáj a derekam, Uram, Istenem
Talán még velem vagy ?
Vagy talán már nem....
Én, én hányszor megfeszítettem
S néztem Krisztust a kereszten
Mert nem szerettem
Vagy nem úgy szerettem
Ahogy Ő tanít- /ott/- volna engem

Miért engedsz hát így szenvednem
Miért nem üvöltesz megfeszítetten ?!
Vagy magadért, vagy értünk ; engem
Miért hívsz néma gyötrelmedben
Segíthetek én ?- kezedben
Csepp erőm nő a tenger ellen

Kicsinyke gátakat
A Világ fájdalmának-
Én emeljek ?- a gyenge jellem ?-
Ügyetlen vagyok, s a Világ kegyetlen !

Talán mint a kavics
Melyen kocsi vágat át
-S megzökken rajta
S felébredve benne mindenki bánatát
Előbuktatja
Békén nem hagyja, így megoldja
S csökken a LÉT feszültsége, gondja...

Januári Barka

2007 jan. 16.

Januárban már nyilik a barka
Éghajlatunk összezavarta
Az üvegház- hatás...
Mi lesz még- mi más?!
Mire megöregszünk...
Saját magunktól betegszünk
S oxigént kell vásárolnunk
Ha levegőt akarunk
Szmoggal telt párától
Kihullik a hajunk
Mint ahogy a savas esőktől
Elhal a fenyő...
Lepusztult hegyoldalakon
Sártenger- temető...

Megőrül a lég
A ciklont kavarja
S ha a pusztítás nem elég
A szulami takarja

Vegyszerekkel átjárt
Ételt faló népem
ÓH ! –Hiába ágált
Hogy mit fogyaszt éppen :
Nem érdekli, - nem tudja
Élteti,- vagy halálra sújtja
-Mint e bolygót:- Mi emberek
Óh Te Isten -áldotta Föld
Nagyon féltelek,
Hogy végveszélybe dönt:
E tébolyúlt teremtmény: Gyermeked !

Könnyeim

2007. Jan. 17.

Évek óta, ha megébredek
Szemem könnyel telik meg
Pedig azt mondja a szemorvosom:
Nincsen erre semmi okom

Ha zavar, hát itassam fel
Vagy töröljem le zsebkendőmmel
Tisztul a szem, jó a könny
Mutatja szemfenék, ultrahang, a 'röggöny'

Nem tudom, hogy mit álmodok
Ébredés előtt nyúznak, vagy áldozok
Angyalok kara tart lebegve
Vagy az ördög röhög rajtam
Magaslatról levetve
Bűneimmel:-hisz ezt akartam...

Félek, hogy mi történik majdan
Félek, hogy ki milyen bosszút tölt ki rajtam
Félek, hogy kevés leszek
Félek, hogy mást választanak az emberek
Félek, hogy a nap csak másra süt
Félek, hogy a Gonosz majd leüt
Félek, hogy nem tudok szeretni
Sem igazán magamért, sem másért lenni
Félek, hogy Istennek is kevés vagyok
Szemem sarkában így mindig a könny ragyog...

ITT A 21. SZÁZAD

Beh sokszor hallom:
Nem tartom
Meg
Ezt az életet
Ezt a gyermeket

Nem kell nekem....
Nem szeretném:- nem szeretem..
Vegyék el TŐLEM
Kaparják ki BELŐLEM
Szabadítsanak meg e TEHERtől
Nem kell a gyerek,:-mondják egyből

Mert itt Életek,Sorsok tobzódnak
Igazak, hazugságok, Jók, rosszak:
S a kis ÉLET elindul az Enyészet felé...
Nincs hely a földön NEKED:
NINCS részedre szeretet...
Nem LESZ a VOLT,pont kerül a kettőspont elé...

A csalóka szivárvány vége az ÉG felé fordul
S e vészjósló-halált hozó szélben
A debreceni Nagyharang meg- megkondul
Érted, Értük,Érettünk....
S noha a sárból vétettünk
Bebizonyítjuk, hogy azok is maradtunk:
HALÁLT vetettünk, s azt is arattunk

Halált, gyalázatot, s Bűnöket
Évezredek óta,: ami rossz: jöhet
Habzsolunk, s tobzódik az Emberiség
S MEDDIG MÉG ?

Hol jársz most gondolatban?
Míg alattad forr, fő a katlan
Az Idő hevíti a mocskos levet
Rotyog benne mindenki, amíg lehet

Szétfő minden energiánk
Míg várunk, s várnak reánk
A szennyben,-
a szemétben feloldódunk
Agyunk hígul,-
Kilépni: nincs módunk
Ahol vagyunk, -
ott, ott nincs lényünk
Amíg nevetük:-
is sírunk, s félünk
A Fájdalom-
Úgy átjár minket:
Nem is vesszük észre:-
Új és új sebeinket

o

Vidám, könnyű szíved
hol hagytad
Dalolni a hús szellőről?
Míg ég a tűz alattad
miért nem tudsz egy idő óta?
Miért romlik az ócska nóta?
Míg tépett ajkaid közül kiszüremlik....
Hol a NŐ,-
a szerelem,-

aki -
-s ami tetszik?
Elcsábított és elhagyott árnyak
Kommerszianizálódott Vágy,-
kihült ágyak
Széttört rácsok,-

laza bilincsek
Izzadó tenyér-
amely Pénzért viszket
Bizony: eladott Ideákból-
-veszünk kenyeret...
S--ha csillogást látunk:-
-szívünk megremeg...

o

Rossz az év, rossz a nap
A szerencse is rosszkor kopogtat
Avagy mindig másnál..
Visszaváltandó üveg életünk
a Végső Vásárlásnál.....

A DAL-ról

2001.nov. 01.

dalszöveg

„Mindig az a perc a legszebb perc
Mit meg nem ad az Élet”
Nem kell a szó, csak a csók
Mely szájadra téved...

Ne ámíts ,csak csábíts
Minél többször; hogyha tudsz
El előlem mindhiába futsz:
Megtalállak, átölellek:
Nyakadba símul lehelletem
Boldog vagyok, : szeretlek
S TE énmellettem?!-
elégedett vagy-e az Élettel?
Nagy kanállal--
--Vagy mértékkal:-- élned kell
megannyi földi jóval
Csak csínján ne bánj a csókkal!!

Mert nem mindig az a perc a legszebb perc
Mit meg nem ad az Élet
Nem kell a szó, csak a csók
Mely szájadra téved!

APÁM, HOGY BETEG

A lét-s nemlét határán
Törékeny szalmaszálon
Billegünk, s egyensúlyozunk
azt sem tudjuk, hogy mit tudunk
Keserveink újabb napba lökve
Döcögünk, előbbre, előbbre

Fásult kínjaink
Köszöntenek minden reggel
Gyötört inaink
Nehezen mozdulnak, ha szól a vekker
S a Boldogságba vetett hitünk
Miközben kiűz az ágyból
Nagy, buta gyermek-szívünk
Ég a féltő gyásztól
Hogy tán nem lesz már Holnap

Mert álmomban végigjártam
Gyermekkorom tündöklő lüktetéseit
Felnöttem, helyem sem találtam
Sem ifjuságom dacos tüntetéseit
Érett korom nyugalmas perceit keresve
Csak hajszolt robot minden, minden perce
Ó békesség hol vagy? Ha lehajtom fejem
Talán így csak, talán most már-igy öregen
Talán most már érzem a nap melegét
Mely cirógatja bőröm
De megtörik a mély ráncokon, redőkön
Családom, az unokák szeretetét
A BÉKÉT, a Harmóniát
Melyet ISTEN nagy, puha keze ad át

Közvetlen nekem
Hiszen ennyit ért az életem
Csendesen feloldódom szeretteim szívében
Erő leszek bennük létük jelenében

Egy szívdobbanás leszek sok-sok méla órán
Mikor emlékeznek, a múltra, s néha -rám
Megbocsátanak, ha nem voltam mindig jó nekik
Megbocsátanak, ha nem is mindig jók az érveink
A lényeges, hogy szívükben tovább éljek
A lényeg a SZERETET, s nincsen más, ami lényeg
És tovább lophassanak, hazudhassanak, kihasználhassanak
FÁJ így az élet
Meg nem értve, bambán remélek
Jobb HOLNAPot...

Bocsánatot kérek

Apám, bocsáss meg,
hogy boldog akarok lenni
Ritkán láttalak boldognak, vagy tán soha
S az ÉLET ennyi, csak ENNYI?

Széles, virágos jókedvedet
Sohasem láttam
Dalolni hallani Téged,énekedet
Ó, mennyire vágytam
-volna-- így felnőni melletted
Az Élet bántott, s lelkedet féltetted
Tőlem is- s tán mindenki mástól....
S most- bucsuzol e bántó Világtól

Lelked most száll először szabadon
-s most is el- ?!
hol rontottad, s hol rontom
én is el
szabad?- nem bűn ez
a lényeggel szemben
s- ha én megyek el
az én gyermekemben
mit hagyok
hiába vágyat?
féltő akaratot?

ó apám, sirok miattad, s miattam
eladtad magad az életnek
s tán én is eladtam
de talán még nem...

Emőkének nyugdíjba vonulása alkalmával

Mi Atyánk,ki a Mennyekben vagy
Nyujtsd le segítő kezed
Mert itt, a Földön,nem a szeretet vezet
Minket, embereket
S- ezért csalódott lelkem, s erőm elhagy

Rosszak az emberek, akiket teremtettél
Sarak maradtunk, amelyből vétettél
A bűn, a szenny tart össze sokat közülünk
S néha, már csak és csakis a bűnnek örülünk

Vérre les sok embertársam:

Örül, bárki elbukik:hadd lássam!hadd lássam!...
Szenzációhajhász életünk...
A mocskok, a fertő kell nekünk
Bármi az,csak érdekes legyen
Halál, átok, kinok: rózsaszín szemüvegen
keresztül pusztá HIR csupán
Vacsora közben, -vagy míg felveszem pizzámam
Csak érdekes legyen
Ez az éltető elem- A HIREK
Meválogatva, irányítva, félrevezetően
Hogy minden enyém legyen, de elidegenedve tőlem
S jóhiszemű társaimmal lépre csaljanak

Nővérem születésnapjára 2000. Ben

a kor letaglóz
bár nem hagyom magam
s- Te is, ugye kedvesem
minduntalan
a múltó időre gondolsz?
A szél kifújta selymes hajunk
sötét pigmentjét, s bár nem akarunk,
de egyre teltebbek leszünk
-egyre többet eszünk
s az évekkel a kilók is szaporodnak
Hogy megöregedtek az ismerőseink!!
temetőbe járunk, őseink
sirjai mellett merengünk...
s a gyerekek Bácsit, nénit látnak bennünk...
testünk nem ruganyos már
nehezen indulnak a reggelek
túl meleg a nyár
s a párás, hűvös időben
csontjaink fájnak, én is szenvedek
a vad vágy a szeretet harmóniájába
csuszik át, sokszor, sok éjjelen
s ha párunk vágyó ágyába
bujunk, meghitten aludni szeretnénk-
mert fő a kényelem
a munka robotja megrág nap mint nap
sikerélményt, kedvességet ritkán kap
már az ember
felőről, sokszor úgy érzem: mindjárt elnyel
e sziszifuszi harcban -- a sár
kedvesem, hol van már a nyár
mikor boldogan neveltünk
ó ártatlan gyermekből dacos felnőttek lettünk!

öcséd gyulus

szomoruan a mai napon

szivemen Démon ül
mellkasomon érzem súlyát
néha, --NÉHA ÉRZEM SÚLYÁT
S A HALÁL HIDEG SZELE FÚJ ÁT
RESZKETEG TESTEMEN

ELMÚLTAK A KANDI ÉVEK
MEGFÁRADTAM, S A MULTBAN ÉLEK

ha EGY-EGY SZÉP PERCET KERESSEK
ÁLMOKAT A JÖVŐRŐL NEM KERGETEK
CSAK PARÁNY PERCEIM PERGETEM

JÖVŐM, /HA VAN/-- NEM LÁTOM
S TUDOM MÁR, HOGY A GÁTON
KI A LEGÉNY--DE NEM ÉN
IGY ALÁZATOS LESZ A REMÉNY
HALK HANGOM HALLATOM

FÁRADT TESTEM REGGEL--ESTE
FIATALOS HÉV NEM KERESTE
RÉGEN BÁGYADT TAGJAIM
TÁRSAIM AZ ÁLMAIM
MONOTON MULTAMON MERENGEK

**CSANYIKNAK DEDIKÁLVA
MOST ÉS ITT**

Ordít a Sakál
Ő a szavanna királya
Nincs erősebb Nála
Bőszen vonít két lábra állva...

Maga a biztonság, s a TUDÁS
Egészen addig: míg:-- jaj FUTÁS!
Mert láthatáron az OROSZLÁN
Csak addig volt a helyzet ura
-Bizony ám;-
S akkor is fura
E botor helyzet
A CSÁSZÁR-ból, csaholó eb- lett

Szaladhat a maradék után
Ha marad még konc, vagy csont
Hagyott az úr, az újabb ÚR, pont
úgy, mint az előbb tán Ő, s mulyán
befogja száját ,ha bög az ERŐ
Mi az előbb Ő volt; a NAGY Ő

S egy kis golyó...
Melyet egy gyenge ló ki
A kicsiny sorshozó;
Kit, hogyan, mikor:mielőbbi
Végzetet fordító pillanat
A golyó, mely halált arat:
Megtörheti a despota hatalmát....
Mert a despota despotát termel: nahát!

Ebben a rendben
Helyet keresve
Didereg lelkem
S- vért izzadva lázad
Hisz megtör az alázat

Kis hitlerek, sztalinok, castrók: SEGÍTSEK?
beríják, gerők, kádárok, milosevicsek
Képződnek egyre csak az újak
S mi képezzük ŐKET; Mi- a nyomorultak

Mert hibás a Lélek, a szolgálélek
Ó mindenkiben, s magamban széttépnélek
De; mint mindenki;-s én is félek
Magadra ismersz TE is? kérlek.....

meg vannak számlálva napjaink
Az eddigiek, s az eztán eljövendők
Bármit is mondanak szeretett papjaink:
Itt a VÉG, - a múltó perccel -:Ők
nem látják, de ha megbetegszel
Érzed: az Élet hogy rohan melletted:...
megállsz egy percre
s helyetted
másra figyel minden szem
gondolod: bár úgy igyekszem!
s nem éred utól önmagad...
ahogy elragad, feldönt az áradat
s néha- semmi kedved hozzá, persze

Ujabb gyertyát gyújtassz
Tortádon egyre több a viasz...
kevés, bizony kevés a vigasz
az igában egyre fáradtabban fújtatsz
De szekerünk, az dökög a kövesúton
kérdesz:Huzod még?- én is huzom

De értelme, az a szekéren van
Mögöttünk mindig,s az útban, mely elsuhan
s ha a szemünkbe folyt izzadság miatt
nem látjuk a tájat
mely örökre eltűnik
s nincs percnyi csodálat:
Úgy az egyre ködösebb vég
felé való utunk
fásult fájdalomba tompul
Csak nyögni, szuszogni tudunk:
Kín zúg lassan hangszalagjainkon rég:
Meddig, meddig még??!
Csak a NIRVÁNA hangja, mi megkondul-
néha, kiürült szívünk helyén
S a vágy is utoljára megszűnik...

Marad a csend, melyben a BÉKE honol
s kénytelen vagy ISTENT keresni, belül, valahol
mindezeken túl:átlátni a szenvedés ködén át:
a Végső Harmóniát

Ezt adja meg Neked, Nővérekém
a47 éved
mert különben VÉGED!

Nőnapra 2001-ben

a XXI. Században

Nőnap...

eszembe jut a sok-sok gyöttelelem
s - szépség, mit ti NŐK okoztok
a Fájdalom, s a kín, mit ti hoztok
ha olykor, néha nem vagytok velem...

De ez ritkán fordul elő
mert minden férfi szívében a NŐ
piedesztálra helyeztetett
még azelőtt- mielőtt- Lett

s az ŐS, egysejtű férfi
miriád hadával rohan az ŐS NŐ után...
nem igazán kell félni:
Igy volt:, így lesz: sután
vagy határozottan
A Nők Büv-körébe vontan
kerengünk mi férfiak , évmilliók óta
s bármiről is szól a nóta
Ti mindig ott vagytok mögöttes lényként...
Sötét férfi-szíünkben pislákoló mécsként
hogyan megtaláljunk, s a ti fényetekből élünk
Általatok, értetek égünk
olthatatlan lánggal...
néha perben a Világgal
néha veletek is pörölve
egymást letaposva, ölvé
az örök nőt keresve minden lányban
midíg megújulva az ősi vágyban:
rólátok szól a létünk
erőnk, gyengeségünk, s reményünk

a XXI. században mostanában

elszalad mellettem a perc
míg várom a következő percet
elmúlik a csók ideje
ha várom, hogy máskor reszket
csókomért ajakad...

Várom, várok, s megőszül a hajad
várom, hogy boldog lehessenek, s boldog lehess
s :közben elrohan mellettünk életünk:
voltunk, s hirtelen nem leszünk
s--kapkodunk, ha belátjuk ezt:-mivégre
hirtelen felnézünk az Égre
sebtében összeszámoljuk bűneink
bibliába nézünk, ahonnan szeretőn, óva int
krisztusunk:
túl gyorsan futjuk utunk:
s-- nem látjuk meg a SZÉPET
mit nekünk adott az ÉLET

40 évesen

Talán nem tévesen
jöttem e Világra
Bár lelke oly árva
Oly elhagyatott néha...!
Bár elkerülnek léha
szelek
Sokat szenvedek...

Környezetem nem ért meg
Kihasználnak, s eltaposnak
Mindenki sárral dob, bemocskolnak
-S nem kenyérrrel-
Bár minden éjjel
Szelíd lankákról álmodom
Nappal a négy fal nyom agyon

Szívemben alig nőnek már virágok
Lelkem folyója: sötét árok
Mocsokkal, pusztító szennyel
Töltik tele nap-mint nap
Mely úgy érzem: mindjárt elnyel
Utánam kap:--
s beolvaszt sűrű magába
S- a piciny fény, bennem: az árva
Kihunyini készül majd minden este
Mikor elgyötört gazdája teste
Ágyba omlik; s kábán néz az Égre
Istenem! Mivégre
Teremtettél engem!?

Szabad-e s tudok-e Másokért lennem!?

Szülinapon

12 éves a fiam
Pedig még itt van
előttem
Ahogy egy megerőltetően
hosszú délelőtt után
Igen-igen mérgesen és sután
Előcsusszant e Világra
Reményre, és Boldogságra vágyva
Mely akkor szívünkből túlcordult-
Köhögött, prüszkölt, oldalra fordult
S Ránktekintett kérdőn két nagy szürke szemével;;
No mi a gond?; Rajtam most mit nézel??
Mikor nőtt meg ekkorára?!
- Épp csak tegnap, hogy a bába
mosdatta a csap alatt
-Épp csak egy pillanat-
S itt áll már mellettem
Vállamig ér- most fürdettem
Pelenkáztam; pocakomon aludt
Komoly, felnőtt-szemein
Látom a mélabút,
Ahogy téblábol az Élet keservein
Édes Kisfiam
Az UT vége olyan messze van!
Próbálj mosolyogva menni, s ne mérgesen
Igy tizenkét évesen az Isten éltesse!

B.T.

Kardos, harcos munkatársam
Timea, ki pedánsan
Rendben tarja a szülőszobát
Vérnek, mocsoknak nyomát
sem látni már, ha Ő a baba- főnök
Erős hangjáról hajnalban
Beh sokszor tűnődök
Forgolódva ágyamban
S „áldva” szavait, égve a vágyamban:
Hogy még fél órácskát alhassak
Az ügyeletes szobában más sincs csak
Az Ő érces altja
Ahogy a vajudókat ellátja, nyugtatja-
_ Én meg odabent morgok, és nyüglődök...
Kivirul, ha kezében
Ott a csöppnyi élet
Bába-öröm ez, diadal, ha épen
indul a gyerek a boldog , új Világba be
-És örül, ha a gyermek szép lett-
Az első derü, mit látnak, a mi bábánk szeme
S- Bocsikánk tud mosolyogni
Tiszta szívből szeretetet lopni
A parány kis gyermek- arcra
Ezért van a bábák oly fárasztó harca
Sokszor éjjeleken át...
Hallgatva a vajudók fájdalmát
Majd szemükben az öröm-könny cseppet
Az új.-anya -mosolyt, a legeslegszebb percet
Erősen várva
Reményt, s erőt adva a vajudóknak
Hogy: mindjárt; nemsokára
Ha nem Most, akkor Holnap...
Timea, Te bábák Nagyja
Légy Boldog, ha az Élet hagyja !

KURNUGEA itt /alvilág/

Könnyből,és Vérből nőtt virág
De drága!....
Cudar ez a Világ:
megrágva,
Megemészelve , ágyunkba köp bennünket;
Kik napközben megaláztuk lelkünket
S-enyhet adó álmod lop gyakran
remegő szempilláink mögé....
Hogy az eltompult, elfásult agyunkban
A Remény köddé
ne váljon
S az óracörgésre a Holt Reggel
Újra megtalálja

Könnyből, s vérből nőtt virág
De drága!...
Fényt, Boldogságot, Örömet a Világ
Úgy sajnálja
az egyszerű halandótól!
S az Álom nem pótol
semmit sem...
Itt a reggel, úgy viszem
Igám az évtizedeken át
-Mint Krisztus a keresztfát-:
Nem értem jobban
Hogy a helyem hol van!
Vérből, s könnyből nő az Átok
A vérszívó, húsevő virágok
S az Idő: engem is felfal
A vágy, a Remény:lassan elhal;
Szétporlik a véres verejték
S nem tudhatni, hogy mi jön még!

Én, a naív

Azt hittem:
Ha felnövök
S keményen
megdolgozok érte:
Egyenesbe jövök
Becsülettel, munkával, szorgalmasan
A Boldogságnak: majd átadom magam

De Jaj! rájöttem:
A gyermeki kósza álmok
Sejtik csak; de nem látják jól
A való Világot...
Fájdalmam versekbe öltem
S- melegedtem önmagam lángjától

Társam már a Bú
S a szárnyaszegett vágyak,
Néha még háború
dúl bennem; srapnelek kaszálnak
De már sokszor a holt, süket Csönd felel
A fel nem tett kérdéseimre, és semmi sem érdekel

2001 ápr. 28

Hetvennégy éves Anyám
Az ám!
Szép darabja e földi létnek
S alig fogtak rajta
E kínkeserves, megszenvedett évek
Nem az a fajta...

Meg nem állt sohasem
Ámulva lesem:
energiáját
Mellyel az Életen vág át
Szelíd derűvel
S a Boldogságban merül el
Ha családjára néz...:
Szeme megigéz
Minden embert
S megnyitja a szíveket
Melyeket a Sors megvert
S osztogatja
a gyöngéd, szeretetteljes hiteket...
Belső melegét nekem adta
Azt pedig szétoztani oly nehezen tudom
Köreim néha enmagam körül futom
S ő:-olyankor figyelmeztet
Keze erős, bár már néha reszket:
Az évek súlya
Csontjaiban húz, ;éget az ég borúja

Ha akarnám: sem tudnám nem szeretni
Mindig Ő volt őrangyalom társa
Egész életemre szól példamutatása
Egyszerű az ÉLET: ennyi.;
Csak szeretni kell, mindig szeretni...

Nem tudom: ezzel mikor, mennyit ártok;
Szeretek,; és nem kiabálok

Szeretek, s attól sosem félek
Szeretve az Embert, hogy Másokért éljek
Szeretni kell, hogy Másnak jobb legyen
Szeretni,,: hogy Ő is szerethessen Engem...

Szívem melege: Anyám; Ó édes Jó Istenem
Megköszönöm Neked
Hogy Ő itt lehet velem!

KATÁNAK

2001.11.22.

Mottó:”Az Élet nem fenékgig tejfel
Csak ha egy lavórnyiba beleülünk”

Vagy:

„Fel a fejjel,
Míg le nem verik”

A könnyekkel távozik az erőnk,
Elhull a hajunk
öregszik férjünk, nőnk;
Gyűlik a bajunk
S egyre nyűgösebbek leszünk nap-nap után
Vágyunk;,s Nem kapunk, csak furán
belénk ültetett újabb vágyakat;
Rázzuk a kilincseket, a zárat
Melyek tán sohasem nyílnak meg--nekünk
Tétova bukdácsolás néha az életünk...

S keressük, keressük az egyenes utat
Mely a Békés Jövőbe vezet
S a kezet
Mely Nekünk mutat
S ígér öröms kezdetet
Boldog beteljesülést, nyugodt véget...
Álom, s öncsalás csak az Élet! !

Már ÍGY

2001.12.25.

Belekényszerülve a napi robotba
Zakatolva, az Életet korholva
Telik szürke életem
S meg nem érthetem:
Miért születtem, s kellek én erre
(Nyögve, cipekedve) -e teherre
Mely nyomja vállam szüntelen
Miért vagyok én Istenem?

Valamikor bennem is
Vad, lobogó vágyak égtek;
Tenni akartam: valami Nagyot
Az Emberiségnek
De a drága, nemes tervek hamis
kis aprópénzre váltak
És sokszor úgy éreztem: Isten elhagyott,
S nem is kellek e bántó világnak

Megöregedtem; s lassú tűzön főzöm
Reggelim, s ebédem
Fátyolos tekintetem megnyugszik
gyermekemen, nőmön
A Világmegváltás nem foglalkoztat régen
Előreengedem, kik fejjel mennek a falnak
S nem nyitom ki szívem azoknak, kik bántani akarnak
Lábam alá nézek, s nem a kéklő messzeségbe
Ó Istenem!: fogadj Fiad fájdalmas szívébe!

Ha a szerelmem velem

2001.12.15.

„Jobb a külső fájdalom a belső szenvedésnél”

TALMUD:Kethuboth

Fázhatok, és szenvedhetek
Ritkábban eszem kenyeret
Nem a Test,, ami fontos nekem
Lelki békével megáld Istenem:
Ha a szerelem Velem
elégedett az életem

Fájhatnak sebeim, fájhat béna lábam
Bánthatnak kollégáim, majd minden órában
S ha nem is ért senki, s kevés a Hit nekem
Lelki békével megáld Istenem:
Ha szerelmem velem
Elégedett az életem

Nem győz meg a Világ a Mammon igazáról:
A nyereségreménnyel átítatott vágyról
A tettetés, s az irígység nem hajtott sohasem
Lelki békével megáld Istenem:
Ha szerelmem velem
Elégedett az életem!

LOPJ EL A KASZÁS ELŐL 2002.01.10.

Gyújts szívem a szívembe világot
Hadd vessen újra csak nagy lángot:
Mi parázslík, s már-már a hamu fojtogatja:
Dobj rá még tüzelőt, erőt lehelj abba!

Gyújts szívem a szívembe világot
Mert csak gyűjtögetem lassan a sok átkot
Mit vetnek rám; s egymásra is-körülöttem
Mert azt sem tudom már: mikor, s minek jöttem

Gyújts szívem szívembe világot
Hogy elárvult, elfonnyadt kertemben újra csak virágot
neveljek, gondozzak, ápoljak, locsoljak
Akkor is, ha csak egy szál lesz is;- mint a csónak
a Styx folyón, hogy átkelhessek vele a túlsó partra-
Míg Charón a szememről az obulust akarja
S ahogy levette :-újra tisztán lássak:
S hallom is jól, ahogy előadják az „áldott jó” társak:
Nem kellettem ennek a Világnak
Mi több: Jó, hogy eztán nem is látnak...

Ahogy halad a csónak, elhalkulnak a hangok
Lényem gyöngül; fáradt, de akarnok
Lelkem szeretet-szálai elpattognak,-mik kötnek
azokhoz, kik szerettek, s kik csak erőlködtek....

Nővérkémnek

2002.febr.25.

Ugye, Nővérkém: múlnak az évek?!
S persze közben
Nem leszünk sem okosak, sem pedig szépek
S letörten
Nézzük őseink keresztjét
--Némelyik milyen szép!--

S hogy várnak a tátongó sírok
Most még víg vagyok
-Mert így jobb-
S meg is tán így halok

Nem jók az évek
Nem olyanok
Amilyenek kellenének
Szívem odalop:
Minden virágot, érzést beléjük-
De csak a szenvedések, miket MI megélünk

Nem jó, ahogy múlik az Idő felettünk:
-Vagy ötezer év óta jobbak nem lettünk-
Megkeserítettünk Másokat, Magunkat
Szétosztjuk, majd összegyűjtjük a napi bajunkat

Én sem figyelek már a jóra, szépre
Kérges szívvel taposok egy virág fejére
Vérző sebeim utánam piros csíkot húznak
Miért is tagadnám más előtt belső borúmat?

Elrohanok a mellett, mi nekem kellene
S lassan elmúlik víg lényem kelleme
Öreg, morózus, nyűgös hétköznapiak
Alakítanak olyanná; amilyen már vagyok

DE TE NE TEDD! lásd rossz példám,.-Neked
Vidámnak, szeretteljesnek, örömsnek kell lenned

Fújj a búra, s csettints: vidáman kacagva:
Hisz SZÉP AZ ÉLET!- ha vele szaladva
Elcsípjük száz neszét;- mit nekünk súg a szél:
Szívünk kivirul, ha a Szeretet beszél
bármely ember nyelvén-- hozzánk
A Boldogság dala legyen mindennapi zsoltosmánk !

ÓH, az én Nővérem...

2002.01.13.

Öleld át, hacsak egy percre is
Az én Nővéremet, Istenem
Úgy megérdemelte, tekints
le Rá, szeresd most helyettem!

Nagy, bús, tétova vágyak
Égnek érző szívében
Nem beszél-(minek?)- az üres szobának
Édeset keres az Élet--vizében

Mely átjár, s erőt ad naponta
Örömet- keveset, de bűt : azt ad
A jó lap kevés, sok a szubkontra
Royal flush ritkán akad...

Hogy mennyi lapot oszt Ránk az Élet
Nem is lehet rendelni-
-Hogy:” Új kártyacsomagot kérek!....”:
Ennyi lappal kell betelni

S keverni azokat, leosztani, ;míg
A játszma véget nem ér
Közben póker arccal lehet víg
A Lét,, míg a kártyacsatater
Harcosai föl nem állnak
S búcsút intenek egymásnak
S a Világnak...

A Nőnap kapcsán 2002.03.07.

Legyetek Boldogok, Ti NŐK
Megnyugtatók, és észvesztők
Angyal szárnyakkal, vagy bűnbe hívó szemekkel
Mind aki másnak, s mind aki nekem kell...

Selymes hajatok csáb-ereje Ránk
Inkább hat, mint százezer miatyánk
Nyakatok kecses ívén elandalodik szemünk
Ugyan mi kell, mi kell más nekünk?!
Ajkaitok édes csókja után epekedve
Valós, és kétes reményekre felgerjedve
Varázslatossá teszitek napjaink
S a gondolatainktól papjaink
hiába óvnak
Körülöttetek ólálkodnak

Csábos kék szemek, vérforraló barnák
S tengerzöldek, mik a férfit úgy izgatják;
Szőkék, barnák, vörösek és feketék
Nos, Ezért nem vagyunk mi remeték:
a Világ hivságairól ugyan lemondanánk,
de ha nincs: hiányzik az oldalbordánk;
Akkor is, ha szeretjük, avagy veszekedünk éppen
TI vagytok a fény sugar a sötét férfi- égen!

A vasfogak

2002.03.10.

Egyik nap a másik után
Egy kevés öröme várva;
Tudásunk aprópénzre váltva
Idegesség, robot, furcsán
eltűnt hév; valahol, régen
úszik ifjúságunk a messzeségben

Jól bevált pózok, erőltetett mosolyok
S a Nagybetűs ÉLET csak-csak elsompolyog
Mellöttünk
Pedig mindig; amit kellett, azt, és úgy tettünk
S az Idő, ahogy kilopja csontunkból a meszet
Helyébe csak fájdalmat ültet, s keserűségeket

Nem szakadunk el, álmunkban sem
A Holnapi, s a Tegnap naptól
Könnyes párnánk, s izzadt pólónk
mesél a meg nem élt vágyakról...

S ha süt a Nap
Már azt sem vesszük észre
Bűneinkkel takarózunk
S hunyorgunk a Fényben

A FIAM, és én

2002.03.23.

Édes Jó Istenem
A fiam már tizenhárom
És nem is ismerem....
Fáj a szívem,: bánom,
Hogy alig van velem....

Így, negyvenkét évesen
Családi életre éhesen
A rendelőben ülök
S lassan gyengülök
Fogy az erőm...
Kopaszodik a fejem
S észre sem veszem
Hogy a Fiam, s a Nőm
Nem lát ifjúnak már...
Így dereng a határ
Ahol Lebukik a nap
S míg a fiam lassan erőre kap
Én elmegyek csendesen
Átadva a terepet: Neki
Ő még biztosan élvezi
S nyugtot hagy- nekem
Hisz erős, szép, és kajla
Bolondos, ahogy a Szív akarja
S nem törte még meg az értelem
Szeretem, s mily jó ez nekem
S tán ő is szereti a búsképű apát
Aki mindig keresi az ő kisfia javát
S néha Őellene, de Őérette él
Fáradt, de szeret; bízik.-és remél

Tünde búcsúztatója 2002.05.08

Nehéz Védőnőnek lenni
Szigorúan, de óvva szeretni
Átvéve sok terhes válláról
A gondok egy részét, melyről beszámol-
nap-mint nap: a rábízott asszony-csapat
Úgy, hogy magára ideje is alig marad...

Nehéz Védőnőnek lenni:
Tíz- tizenkét orvossal békésen rendelni,
Harmóniát csenni az érdekek közé
Meg-nem értett Vágyak, szenvedések mögé...
Jó, ha nagy szíve van, s jó, ha jó nagy szája
S nem hagyja, hogy elkallódjon egyetlen báránya
Tej, s méz:hangja, ha bús terhest vígasztal
S csitít, ha rémít bárkit a műtő-asztal

Légy erős,és Boldog ezután is, Tünde
Gondolj ránk szerettel
S légy a várandósok Üdve!

Harmincnégy 2002.05.10.

Lehet, hogy harmincnégy éves vagy már
Nekem, még mindig : tizenhat
Nem tudom, hogy kár, avagy mégsem kár,
de a gondolat mégis meghat...:
Hogy tizennyolc év alatt boldog szerelemben
Annyi gonddal megküzdöttünk
Én Veled, s Te velem
Pedig mennyi baj volt körülöttünk

Csak Utánad sóvárog, eped szívem
Ha messze, s néha, hogyha velem vagy
megtart a Jóba vetett hitem
Bár néha kísértés... de nyugtot hagy

Szeretem, ha hozzám bújsz
S elalvó szuszogásod hallom fülemben
Rég volt, mikor az ágyra gondolva
Nem is hittem az ilyenben
Hiszen Tűnt erőm mindig fokozta
Az álomkép. mikor vágyra gyúlsz...

Békés, szerelmes házaspár
Ki kézen fogva együtt jár
S számlálják egymás ősz hajszálait...
A Kor, persze nem vidít,
De az együtt eltöltött boldog percek
Édessé teszik az érett szerelmet

Furcsa metamorfózison mentem át:
Könnyű pillangó voltam, s mostanra -báb
Lettem, s nemsoká elérem a hernyó- voltomat
Visszafejlődök, s mint torz alak
Mely a királyfiból sárkánnyá lett-
(vagy deli hercegből rút kecskebéka)
Ezzé váltam, mert ezzé tett
e Világ Bűnös váladéka
Mely felkent :fiává,s választott: engem
Hogy a RÁK apostolává váljak
(Azzá kellett lennem)
S--hogy a szenvedésről prófétáljak

Nincstelen, dicstelen, örömtelen könnyek
Hullanak szememből, s az évek jönnek,
Mennek, testem csúful, bénul
(rám hagyott örökség:, ha szívem elnémul)
Meg-sem-értett, s félreértett lelkem
ÓH hányszor mentettem félig agyonverten
S a fájdalomba kötözött testem óvja csak:
Létem az értelmetlenségben nyert bocsánat
Elodázza nyertes halálom;
keresném a Szót a Fülekhez
De nemigen találom...
Velük--vagy velem van a Baj
vagy nem értek ehhez
Vagy túl sok a fejükön a vaj...

„Szeretem, ha tetszek
Pláne, ha a Szebbik Nemnek:
Velük szemmel; beh sokszor kikezdek
Ha ízlésemnek megfelelnek

Vágyom is Rájuk egy-egy röpke percig
Míg az ember családjáról megfelejtszik
.Vetem szemem ide-oda
Mint tinédzser kajla koromba'
Mint darázs, ha lépes mézet észlel:
Úgy nézek a szép Nők között széjjel...

De jajj!!: A szívem megvénhedt
Otthon keresem a lépesmézet
S míg másutt a báj kacér
A megfáradt vándor hazatér „

s..- Míly örömmel karol át
Egy kedves vállat
Asszonyát, ki vacsorát
készít, majd megveti az ágyat....

Bár még csinos fruskák
A szemét ingerlik,
Sóhajt; legyenek velük-
A kigyúrt gigerlik
Lemondóan legyint,
Bár utánuk néz lopva:
Poros a mentéje már,
De nincsen még elkopva
Fekete szakállában
Ősz szálak csillognak:
Nem fakúl a Vágy
De a tehetség...
Jobb volt Tegnap, mint Holnap..

Elmúlik életünk
S nem érünk rá egymásra
A Halál felé lépdelünk
Mohó vágyban járva
S térdig fájdalomban ;-
Szívüinktől nem kérdezzük
- hogy van?-

Csak a Harc-ra képezzük
Meggívni mindig, mindenért
Nem baj, ha senki sem szeret--
az sem baj, ha meg nem ért--
Csak elérni :amit lehet !
A Pénzt, Elismerést, Karriert
Ez az, amiért eladunk mindent:
De leginkább magunkat áruljuk
S--eláruljuk--
És már nem is az igazakat bámuljuk,
Hanem kik ügyesebben forognak a LÉT-ben
Lelkünk elhagyott, tapogatózunk a sötétben
Mely szívünk sóhajaiból szállott ránk
az ŐSBŰN elemészt
S eljön a Mi Atyánk...

Epilógus a Nőkről, s a Szerelemről 1988

A Múlt szétporladt csipkeabroszát
Megvarrni- nincsen
A Párkáknak fonala...
Életem óriás Gordiusz-csomóját
Te sem oldod meg Soha
Múltam--csak késő vágyak özöne
Eltűnt pillanatok
Későn érő, fanyarkás öröme
S hogy a Múlt neve: Zsuzsa , vagy Önmagam?
Mindegy talán ami volt...
ha van:
Ami LESZ

Lerombolták Váram
Szabadon, prédának élek
Ha lehajtom fejem ; ágyam
A nagybetűs Élet

Izzadtság, vér, szenny és közöny
Mosoly helyett sok a könny
Csókok helyett elválások
Remény helyett elvárások

Nem ezt vártam; sikert, örömet
S most- csak a mélabú követ..

2004 márc. 08.-án

A „szüfrazsettek kapcsán”

Nincs is vers
Nincsen más gondolat
A negyedik nem
Hét—nyolc évtized alatt
Megteremtette önmagát
Nőnap?!- Nahát!
A Második, avagy a negyedik nemnek?!
/Kik nem szeretnek, hanem követelnek/
Mert ha nem „hajtunk térdet-fejet”
Úgy kasztrált tudattal lesz üres zsebed

Úgy vágyhatsz egy NŐ után
Míg „Vamp”-ok osztják be idődet
Majd minden délután
S—visszasírod a gyengéd nőket ;
A Romantikát, a Szerelmet
A negyedik nem diktál: Nem lehet !
Csak fogyasztanak Téged, s fogyasztatsz
Kéjre kéjt,- csak azt adhatsz...

Kinek kellett ez, EZ- Így ?!
Felnőtt egy nemzedék
Mely nem várja, hogy higgy
A szerelemben, s nem kell még
Az Örök Vágy talmi fénye sem...
Minek ülünk így Nőnapot Kedvesem ?

Sír a lelkem

2004 .02. 25.

Sír a lelkem
Könnyei potyognak
Az élők elhagynak
Körém gyűlnek a holtak
S száraz szemükkel
Merőn néznek rám:
Óh hányszor csalódtak Ők
Hányszor, mélyen, igazán....

Az Élet kövei
Melyek a szív mélyében gyűlnek
Fájón húznak le,
A könnyek keserűlnek :
Elrothad az Élet gyümölcse
Kemény lesz a szív, s penészes
Mézes ajkak csókja
Számomra nem édes-
Kiporlik létem homokja
Ujjaim közül
S már a TÚLvilágnak örül
Bágyadt énem :
Éltem, Félttem, Reméltem
Elmegyek.....
Sír a lelkem
Könnyei peregnek...

Anyám születésnapjára

2004. 04.28.

Anyám, ha szeretsz, védj meg e Világtól
Hova szültél engem,: körülöttem minden lángol
_S –lassan már önmagam elől is menekülök;
Sokszor búskomor letargiába merülök;
Fogyó erőm a szerelmem pótolja-.-
Lobban a láng, s a szél a hamut kotorja...
Szemembe fúj a Szél, s az ólmos esőt
Arcomba csapja....
Körülöttem aki bírja- marja;
Elfelejtették már a Hitet, az Erőt
S aki a szeretetben hisz--: a falu bolondja...

Álságos a mosoly, álságos a könny
Akkor is botlunk, ha nincs is ott göröngy
Tiszta szívek tán csak a temetőben nyílnak
Magukba a sírok,;Őseink hívnak

Eljöttök-e eljöttök-e
Majd az Én temetésemre?
Mi jár majd a fejetekben
Ha a kis hant takar engem?

„A szeretet a Bölcsesség fölött áll
És uralkodnia kell rajta”
Nem szabad, hogy a HIT –magát megadja
Nem jó a Világ, ahol az Ész dirigál
S a szív bezárkózik, vastag burokba bújva
Ránk mutat majd Isten ujja ;
ELRONTOTTÁTOK, De NAGYON !

Anyák napján 2004.-ben

Oly sok melegség
 Ömlik a szívembe
Ha RÁD gondolkodok:-Anyám
Kevés a szó a mi szép nyelvünkben
Lelkem felemelkedik
 S- elnémul a szám...
_Mosollyal arcomon Rólad merengek-

Ha nincs is más nekem
De TE Vagy, s Te mindig vagy
Komolyság, jókedv ha van,
 Vagy elhagy
TE ott vagy velem ;
Hozzád bármikor menekülhetek ;
Verhetnek, vagy szerethetek
Öledbe hajtva megnyugszik
 Bús fejem
Túl a Világon, túl az Óperenciás tengeren
Szívünk még mindig egy
 S egyként dobban
Bár a vért kétfelé viszi:
 - Mint várandós korodban-
Óh, egyek vagyunk most is
 -Bár átvágták köldököm
A Te kisfiad vagyok
 Most is , és örökkön

Így-Anyák napján- az egységre gondolva
Száll Hozzád a szívem
 Boldogan dalolva

A MUNKA

A munkában az a jó,
Hogy” kenhető,, és tolható
Elfelejtethető, bebizonyítható, hogy Más-ra vár
Cak Nekem, Most, NE- kelljen csinálni már!!

Nagy művészek vannak e téren
Ahogy körülnézek: rengeteg van itt éppen!
Kik; úgy érem: tíz éve kihasználnak:
Az én karommal vetnek, kaszálnak
S önmaguk kikímélve küldenek a munkába
Én- nem tudok kibújni-- mindhiába

Nagy úr a Lustaság; kérem
Nehéz megélni közös kenyéren
Míg egyik izzad, hűsöl a másik;
S nem becsüli, csak szidja ha hibázik

Vannak győztesek, s vannak dolgosak
A hangyák-- ritkán repülnek csak!
S ha elvesztik szárnyaik.-
Az Élet sodra várja őket:
A nyomorultakat, s a szenvedőket
S-- robotjuk méltó díja:- a csöppnyi Lét;
Néha mély keservvel érzem az ízét!

Dr T.M .

2001. o6.05

Mi, a nagy Túlélők
Mi is megrezzenünk néha...
S léha
szelek csónakunk a túlsó partra
át nem viszik, s a nők-
s a bamba férfiak harcra nem gerjednek érettünk...
Éltünk, családukat féltettük
Betegeknek adtuk vissza a Hitet
S--nekünk most kinek
a szava kell-
Mi az mi érdekel ?

A Mi lángunkhoz futottak a félők
Mi a nagy Túlélők
Mutattuk, hogy Így is lehet...
/Mentettük a lelkeket/...

Mi van,ha már csak lobban-lobban a láng
Mi van, ha mécsesünkből fogy az olaj...
Ha Nekünk kell kitartás ; mert jön a JaJ !
Ha benuzó ajkunkról már csak a miatyánk
rebben, s kanyarog fel az Égbe
S a sóhaj panaszos: Ó Uram mivégre
vagyunk itt ?
S nemsoká-- Voltunk
Mennyit ért életünk
S mit ér a holtunk
Ha a LÁNG, amit féltettünk
Nem lobog már
Ha végtelen a határ

S-- hol töltjük a Örökkévalóságot?
Volt létünk átkozott-e avagy áldott
S--a túlsó parton Ki Áll Ott
S --vár reánk
Ó-- Mi Atyánk

Dr T.M.

2001.07.20.

Tüske Magdit hívom consíliumba:

Óh mondd:--e Léted megúnva

Boldog vagy- e - Odaát?

Milyen az, hogy Istenünk arcát

közvetlenül szemlélheted...

Megéri-e ezt az Élet, az életed ?

S mondd: milyen őseiddel beszélgetned?

Nagy, -déd,-szép;-Üknagyapád ott van -e veled?

S--Édesanyád óvó kebeléhez újra bújva

Gyógyír-e ez a szenvedésért, s megéri-e újra

megszületni, s végigküzsködni a zajos éveket?

Tényleg megváltó-e az Igaz Szeretet?

Gyere, adj tanácsot, hogy beteg lelkemen

hogyan javítsak, javíthatok-e még ideleln

Hisz mindig szerettél, s én is szerettelek

Miért hagytál el? Te Voltál, Vagy ,

S én meddig leszek?

CS.A.k

2001.06.10.

Palotából lángok
Csapnának át nádfedeles házadra
Gyűlölet, vérvirágok;:
A Bosszú kezemre száradna
S égető lenne mint Nessus vére...
Annyit sem érsz,
Mint egy sikló vére
Melyben nem volt félsz
S az úttesten próbált átkelni:
De a teherautó gyorsabb... ennyi

Alantas vágyak űznek
S mégsem vagy űzött, csak gyűlölsz
Tudj' Isten ahhoz mily érdekek fűznek
Hogy lesújts, hiszen ölsz
ahányszor tudsz, s belém rúgsz
Üldözöl, hajszolsz, ahogy tudsz...

Eltaposhatsz, elűzhetsz
„Horger Antal Úr-”nak tünhetsz
Megtetheted, hisz van hatalmad
fejed, s szived Kinek adtad
Most tán, vagy már régen
Ó, hogy vágyom
hogyan eltűnj a messzeségben ..!..

Miért szégyelled magad Galambom?
Mondd csak; mondd csak: én hallom;-
Gondjaid vannak, látom, tudom
Bűneid, Boldogságod
Hiszen látlak, s TE is látod;
Általam vagy az Úton
ÉN indítottalak-
S- most,: amint vagy
Jórészt Magadnak köszönheted....
Jó, -Jó.- én teremtettelek
De utad CSAK JÓ felé irányítottam
S--: fájt mikor eltértél tőlem!
Álmodban hányszor mondtam,
Hányszor intettelek
Hogy légy velem mindig,térj meg
De hallani sem akartál felőlem---!

S most, TE hívsz engem
Ide, erre a székre, s mellettem
Nem fogsz félni ??!
-ÉN-- szabadon hagytalak
A szerelmedet megélni-;
AZ AKARAT: szabad
Örültem, s engedtem;hogya- szeress
Gyönyörködtem volna boldogságodban
De összekeverted a Jót a Jobbal
S zavarodban, elveszett szeretetedben
Most hívsz engem
Most- Ide ??

Hol egy ÉLETET akarsz dobni a ::::Semmibe??!?

Az én harcaim

2001. 09. 06.

Harc az élet
De félned
Még sem kell.:
Ellenségekkel
Újra, meg újra találkozol;;
Fél életet tékozol
el mindenki : dühre, méregre
S--Hány percet az ÜDVre,
S Lélekre?

Csak a hit a Jóban
Vissz előre
Egy csekély, dőre
remény ; a Megváltóban
Kétségekkel gyötört HIT...
Mely mindig, és mindig elindít
Mindenkít
S tépett élete vásznát a szélnek feszíti
Hisz, Remél, Szeret ;
S a Teremtőt segíti

Én, a naiv

Azt hittem:
Ha felnövök
S keményen
megdolgozok érte:
Egyenesbe jövök
Becsülettel, munkával, szorgalmasan
A Boldogságnak: majd átadom magam

De Jaj! rájöttem:
A gyermeki kósza álmok
Sejtik csak; de nem látják jól
A való Világot...
Fájdalmam versekbe öltem
S- melegedtem önmagam lángjától

Társam már a Bú
S a szárnyaszegett vágyak,
Néha még háború
dúl bennem; srapnelek kaszálnak
De már sokszor a holt, süket Csönd felel
A fel nem tett kérdéseimre, és semmi sem érdekel

18.

Akkor azt hittem: felnőttem...
Már tudom, hogy most sem vagyok
Valamikor hitet tettem
Az Igazságról, s tán megbukok
egyszer, ...de még e hitem töretlen
S ezt mondják ezért:- nem nő be a feje lágya!!
Hiába tör az Élet, hiába öregszem
lelkem nem lesz e Bűnös Világ melegágya
Hitem istenben, s az általa teremtett Jóban
Az Igazságban, a szeretetben:- az elbukóban

Nem változott máig sem--ERRE-
Igy:-naív gyermek maradtam
Babért e hitemmel én sem arattam
S kicsúfol az E Világ embere

Felnőttek akkor leszünk, ha idomulunk
Bégetünk a nyájjal;csalunk, lopunk
S mert a Világ a Pénzre, s a Hazugságra épül:
Felnőttek akkor leszünk:
Ha ezeket elfogadjuk végül...-?-..

SLÁGERRÁDIÓS REKLÁMSZÖVEG 1998

Tudja meg hát Sanyi, Manyi
A SLÁGERRÁDIÓ az Igazi:
A régi slágereken elandalodsz
Éjjel-nappal: dúdolsz, dalolsz

A híreket is megtudod
Utad hiába futod
Országszerte
Rádiód fogja, bármerre
is tép az Élet
Rádód vidít: megbékélnek
a gonosz gondolatok...
Régi slágerek! utatok
szabad a nyílt szívekhez
S szól,- mint pap a hívekhez:
BékéljeteK meg Testvéreim!
Minezt a ZENE szavával, : éterin,
s az éteren keresztül, bárki hallhatja
S ez örömet magának vallhatja.
Hogy megtalálta a frekvenciát.
mely életünk magasztos szép oldalát

Mutatja
S-igy a LÉLEK rejtekét kutatja
S felodja régi harmóniákban...

hisz:

Tudja meg hát Sanyi, Manyi
A SLÁGERRÁDIÓ Az Igazi !!

!!

O.A.M.

1985.jul.9.

Sívem teljes vágyával rohan Utánad
Úz, s minduntalan a ködbe tűnsz
Ha álmokép gyanánt benne vágy támad;
Pillanat, s a nemlét kebelén tovatűnsz

Eloldott remények kusza fonalát
remegő kezemmel bogozgatom;
Hittem: lényem Új Remény már nem járja át
Új tűzről pattant Új vigalom

S- talán mégis, a remény negédes cseppjeit
ajkamra hullatod
Az Újból támadt vágy részegít egy picit
és merek belefelejtkezni: mert TE úgy akarod...

A már-már kidőlt fa törzséből új rügy pattan
S- talán Virág nyit
Fájó létembe, mit elhagytam
Új fényt lobbantsz: egy parányit

De sűgárt, melytől nem vaksi már a létem
Sűgárt, mely tán a Boldogságot mutatja nékem
Sűgárt, melyre ta tapasztom szemem: vezet
Sugár, melynek útján menni lehet
Mely út

a Szereretet

VELED

Ma Itt a halottak napján 1999.-ben

Ellopni egy percet
A Örökkévalóságtól
A percek forгатagából
Melyek a húsomba vágnak
Kilépnék.. S Veled beh boldog lennék...
Béke, derű, nyugalom: elillant emlék
Az Élet zajos, bűdös folyosóján
melyen azt hazudjuk rohanva: hogy: JÓ ÁM!

De nem igaz!
Bár sovány vigasz
Ha tudjuk ezt,: tán jobb annak
Ki önmagát áltatva rohan
S nem támaszkodik a falnak
mint kinek csak egy percnyi nyugta van...
Hisz oly sokan tipródnak
Egymást legázolva: Előre! Előre!
Hogy elsodorják, ki a falnak dőlve
figyelné Őket:
Ki válik rossznak--, ki jónak

Ki adhat búcsú vigaszt egy haldoklónak
Ki évek óta a sír szélén áll
S - merengően kandikál
Befelé,- az Útra , mely a végtelenbe visz...
Az Útra, melyben hisz
S melyben az elsuhanó lelkek repülnek egymást keresve
Egy olyan világba, melynek nincsen már keserve...

A Reggel

Az álmos reggeli nap
Szétprüsszentette a párát- ködöt
S a fázós őszi levelekre
Hideg harmatcseppeket köpött

Morcos, haragos felhőket
Vont a szeme elé néha
De alájuk nyúlt, mert hagyták-
- Mint megannyi pajzán céda

Sápadt fénye szétterült
A poros, piszkos városon
Mint mohón szeretni vágyó nő
A régen-mosott vánkoston

Kéjes, vörös száját szétnyitotta
Nyelvével nedvesítve ajkait
Kitakarta a várost,
Buján mutogatta, amit
nem szabad: a Sivár Életet
Mit meglátni nem lehet
Csak a fényben
/ Ó,- hadd bújjak meg
a maradék sötétben/

Ezt a versem Berényi Tanár Úrnak ajánlom, a korai felkelésekre
emlékezve 1986 okt 16 belgyógy.szigorló

Szürke ködöt termel bennem
Az alvás hiánya
Mérgez itt, sűrű véremben,
minden mögé vetül,
elfedő az árnya...

MINDENT másképpen látok
Ha nem alszom ki magam;
Rosszul ítélek, rosszul kontrollálok
Kötött, nyomott az agyam

Nem tudok olyan lenni
Mint amilyen egyébként akarok
Békésen, boldogan nevetni,
Vagy szelíden mosolyogni- mint a vakok

De ingerült vagyok, nyugös, mérges
Tarkóm nyom, agyam lüktet
Hányingerem van, számban fémes
íz érzek, szívem százszor üthet...

S Így kóválygok a felfrissült emberek között
próbálok a betegekhez kedves lenni
De mesterségesen természetes...csökkent...
Nem fog ez így menni!!

S oly sokszor így telik egész napom...
Kit érdekel? bérem ezért?- kapom
S elvárják tőlem, hogy fáradtan-
-friss legyek
ÓH MAGYAR EGÉSZSÉGÜGY!
ÓH EGEK!!!

A KÖLTÉSZE NAPJA után 1997-ben

Elmúlt már a Költészet Napja is
Ritkán fakad dalra lelkem
Ha torúl számra szó: hamis-
S hogy fájdalmam megénekeljem
Beh únom már...

Elnyűtt mosolyom
Széttépik a napok
SEzüst szálakat húznak hajamba--
Nem akarok
Belefulladni abba
Hogy a FELNÖTT kort szokom...

Hisz gyerek vagyok még...
Anyám ölébe bújva
Vagy szerelmes kamasz- mint nemrég:
Egy kislány mellett, kit magamhoz húzva
Boldog voltam...
S most:--gyermekünk rohan
Az iskolából felénk...
S már nosztalgia az ifjúságnak
A Mi zenénk
melyet hallgattunk, s szíveink rezonáltak
A lágy, hömpölygő melódiákra
Együtt, eggyé válva...

S vad csók- csaták nem az utcán dúlnak
Hanem: Kedvesem, és Fiam hozzám bújnak
Szétömlik az öröm melege közöttünk
S nem az IDŐRE gondolunk,
- mi múlik fölöttünk

Pedig elmúlt már a Költészet Napja is
S - ritkán fakad dalra lelkem
S ha- torúl számra szó:-
Nem mindig érzem szükségét

Hogy megénekeljem

32. születésnapomon 1993. 02.13.

Halálomat, tudom, várom
S most már nem is huszonhárom;
Hanem harminckettő
évemet letudtam
Jó kedvem legyen ettől?
Nagyjából megbuktam:
Az életem a Végét jobban mutatja
Noha diadalívet kutatva
indultam neki...
Van, ki keserűn szereti
A mosolyt is, s az Életet?
Isten veletek!

32.- de

Ifjú ember én-
A fiam az ölemben
Oly bolond ez az élet
S olyan hirtelen!

Gyermek vagyok, s tétova
De a családomért felelős
Odabújnék Anyukám ölébe-
De hisz” érett férfi vagyok
régen nős!

Fiam felnéz rám
Rám, a gyerekre
Szerelmetes feleségem
Csókol epedve
S én-- játszanék, gügyögnék
nevetnék nagyot
Hogy néznének rám az emberek
hisz : komoly apa vagyok !

Hol vagytok Ti ellopott évek
Éretté, felnőtté tévő erők
Gyermeki lélekkel felnőtt testben élek
Hol vannak az évek, ! Ők
amelyek elrohantak
s engem elragadtak
Magukkal, noha nem akartam
Hisz felnőttnek nézek ki,
De gyermek maradtam

INTERRUPTIO 1999

A csöppnyi lét itt megszakadt
A vácuum- cső
Vagy kanál alatt
Csöppnyi Lét, parány lehellet
Hat- vagy tizenkét heted lehetett...

Édesanyád apró álma
Oly sokszor megálmodott vágya
Mely mire lett:
Nem kellett

Vagy Neki, vagy Apukádnak... lehet...
Az is lehet
Hogy Apád nem is tudta az életed
Hogy VOLT egyáltalán....
Csak az asszony, vagy lány:
ANYUKÁD

Vagy megegyeztek:, Ellened:
Hogy nem akarnak
Apró, kicsiny szellemed;
Gyors elmúlásnak adnak

Hogy ne fájj senkinek sem...
Ó mily Hazugság; nem hiszem:, NEM!
A fájdalom nem múlik, csak felejteni lehet
Meghal egy apró szerelem,-egy kicsiny szeretet

Egy apró gyökér- szál elhal a földben
Nem lesz sudár élet belőlem..!
Mi robbanva indult, csúfos véget ér
Ennyi az élet:, Ó csak ennyit kér
A lelkiismerettől...

Az nem lehet
Hogy ki nem akar, vagy nem tud
neveljen gyermeket
S Más hiába fut
Évtizedeken át
Hogy hozna a gólya
Neki is kisbabát...
Áldás, vagy elvetendő Nyűg, merénylet a nőnek
Ahol teher, mily család az, ha ott is felnőnek...!

Valamit tegyünk, hogy ne anyagi teher
Verje el asszonyainkat odáig el
Hogy kicsíny magzatunkra, midőn szíve dobban
HALÁLT mondjunk: mert: ANYAGI GOND VAN

VÖRÖS KÖDÖS nyári este a Csanyik völgyben

Mottó: olyan a búcsúzás: mint a házasélet,
Minél tovább tart, annál keservesebb az elválás

Az EMBEREKET szolgálni:
Alázatos szív kell ahhoz
Csatára a Betegség ellen!
Gyerünk, gyorsan, harchoz, harchoz!

Akár éjjel, akár nappal,
Készenlét bármely pillanatban
Éveken, évtizedeken át,
A feszültség meggyűlik inadban

Mert Bármikor Bármi lehet
S hogy mire ugrasztanak: sose tudhatod
Behívnak, ha sétálsz, avagy alszol
S a Kórház: nem második: első otthonod

Hol eltöltötted az életed...
Szettek, utálak, féltek Tőled,--.-lehet
Nyugalmat adtál,--.-avagy kérdéseket?
Tudom:---kipihenni nem lehet az éveket

Erőd nem véges--s nem végtelen
Találd meg a boldogságot az Életben
Ne törődj a lényegtelen dolgokkal
Fáj az Élet, mégis éled: ok nélkül és sok okkal
Nem minden olyan mint a házasélet:
Óh kérlek: ismételd magadban:
SZÉP AZ ÉLET,SZÉP AZ ÉLET!

Nővérem születésnapjára 2000-ben

A kor letaglóz
Bár nem hagyom magam
S-TE is, ugye kedvesem
Minduntalan
A múltó időre gondolsz?

A szél kifújta selymes hajunk
sötét pigmentjét, s bár nem akarunk,
de egyre teltebbek leszünk
- Egyre többet eszünk
S az évekkel a kilók is szaporodnak...

Hogy megöregedtek ismerőseink!!
Temetőbe járunk, őseink
sírjai mellett merengünk...
S a gyermekek Bácsit, Nénit látnak bennünk...

Tesünk nem ruganyos már
Nehezen indulnak a reggelek
Túl meleg a nyár
S a párás, hűvös időben
Csontjaink fájnak, én is szenvedek...

A Vad Vágy a szeretet harmóniájába
csúszik át, sokszor, sok éjjelen
S ha párunk vágyó ágyába
bújunk, meghitten aludni szeretnénk
Mert fő: a kényelem

A munka robotja megrág nap- mint nap
Sikerélményt, kedvességet ritkán kap
már az ember
Felőröl, sokszor úgy érzem: mindjárt elnyel
E sziszifuszi harcban--a sár...
Kedvesem!- Hol van már a Nyár
Mikor boldogan neveltünk
Ó! ártatlan gyermekből: dacos felnőttek lettünk!

Öcséd: Gyulus

1991 ápr. 11.

A költészet napja van ma
Régi lantom: hová tettem?
Hová lett a dalos kedvem?
Napok sodra- elrabolta

De jó volt, míg énekeltem
Mit akartam- csak azt tettem
Mégfáradtak a másnapok
Örülök, ha alhatok...

Elrohannak a napjaim
S a Múza ajkain
Nem sok csengő hang terem...
Elfásultam Istenem!

Nagy- nagy szürke Egek alatt
Szürke felhők borítanak
Sok-sok szürke embert, s engem
Feloldódom: a csepp- tengerben

Kósza vágyak, s kihúnyt remények
Röpke az öröm, s a bánat: temérdek
S ha az ember
Percnyi létéért remeg;
Hol itt a Múza
s hol az énekek?

Csanyiknak NŐNAP-on ajánlva 1996

NŐNAP van- kedvesen
Tiszteletet kell tennem
A Szebbik Nemnek
Kötelességemnek
Kell ezt éreznem--ma
Kijelölték a mai napra
-Nekem-
Megtennem
KÖTELESSÉG
Elcsennem a bókot Tőlük
Lelki restség
Restnek pedig ne tartsanak
„Térdet, s fejet hajtok”- csak;
De Ők már el sem mosolyodnak
Csak ELVÁRNAK-- Mindent!
Pénzt, rajongást, elveinket,
Titkon lenézve gyarló nemünk:
Vigyorgó eunuchokként kezeltetünk
Míg-: férfi- voltunk utánuk hajt minket
Megfizettetik e gyarló hormon- szintet
S- míg éteri szférákba emelkedik
 ludtalpas lábuk
Alatta gyötrődünk- MI- férfiak
 Együgyű, gyarló bábúk

Szomorúan a mai napon / Csanyiknak dedikálva/

Szívemen démon ül
Mellkasomon érzem súlyát
Néha,--néha érzem súlyát
S a HALÁL hideg szele fúj át
Reszketeg testemen

Elmúltak a kandi évek
Mégfáradtam, s a múltban élek
Ha egy-egy szép percet keresek
Álmokat a JÖVŐ-ről nem kergetek
Csak parány perceim pergetem...

Jövöm, /ha van/-- nem látom
S tudom már,: hogy a gáton
Ki a legény-- de nem én
Így: alázatos lesz a remény
Halk hangom hallatom...

Fáradt testem reggel- este
Fiatalos hév nem kereste
Régen-bágyadt tagjaim
Társaim az álmaim;
Monoton múltamon merengek...

A MADÁR

1999.10.25

Elszállt a madár
Elszállt a madár
Messze, sebes szárnyon
Túl van már kék határon,
zöld határon
Messze, messze már...

Fentről lát Minket idelent
Segítene, de nem lehet
Átlát Mindent, s Mindenben
Veled van már tán Istenem

Benne van minden porcikámban
Mind Turul a genetikánkban
A Lelke támad énbennem
Vére folyik a véremben

Éjszakánként átölel;
Messze van, de velem kel
minden álmos reggelen
Most tudom, HOGY szerettem
De az Élet már elválaszt
Messze vitte már a választ
Már késő, már messze van
Már itt maradtam egymagam
Ne kérd számon az elmúltat
Csökönys szívem: a feldúltat
Heves, buta, ifjú vérem
Mert nem térdeltem eléd, és nem kértem-
Csak követeltem, s vitatkoztam
Hangos, makacs fiad voltam
Térdelnék már, tedd fejemre kezed
Mint álmomban- apám- Veled- lehet

A FÁM

1995 körül

Görcs van a FA törzsén
Fájdalom, mely látszólag behegedt
Pedig igazán nem vén-
E göcsörtös seb: még ég- lehet
S minden szellő, mely megcibálja
Kócos üstökét
Mindig oda nyilall- hiába
Feledné a múlt évét-
S az elmúlt éveket
Mikor villám cikázott
S oldalába örök bélyeget
ütött, a Stigma jelét...
Amikortól nem béke a béke
S nem igazán lét a lét
Az éjszaka: önmaga figyelése: valóban
Begyógyult-e az oldala?
Vagy Holnap újabb villám csap oda
Mely tán kidönti, avagy földre rántja
EZ a gondolat, mely hasogatja, bántja
Nem hagyja örülni
Napsugárnak, szélnek
A langyos friss esőnek
A TAVASZ hírnökének
A mélabús nyárnak, a szomorú ősznek
Gondolatai egyre a sebénél időznek
S keserűek a nedvek
Melyek felhorgadnak benne
Igy él: - élve eltemetve

Kevés az időm
S annak morzsáit kifújja a szél
ujjaim közül...
S idegenen néz rám hitvesem, a Nőm
ki oly keveset lát, -:beszél:-
Ha lát: örül
Hisz én a Kórházé, Ő az Iskoláé
Gyermekünk az Óvodáé,
Életünk a ROHANÁSÉ...

Ha megállok:- szétnézek, s elszomorodom
Elárvult lelkem--vacog a nyűtt poron-
Melyen szereplünk mindahányan...
Hol van az öröm?- a szerelemben, a családban
S a jól elvégzett munka becsülete??!...
Csak ólmos fáradtság suhint testünkbe-lelkünkbe;
Fásultan vonszoljuk napjaink tovább--tovább
Talmi ábrándok festenek színesre álmaink -legalább...
De álmainkban is rémképek gyötörnek:
Erőltetett , hamis kacagással, szelíd érzéseket ölnek
A Médiák, s álszent célok felé csábítanak minket
Orrunknál fogva vezetnek, s lelkeinket
megcsalják a Hamis Örömök...
Örök párhuzamost ígérnek--:noha bezárt körök...

Nehéz eligazodni ebben a Káoszos Világban
Óh Istenem!, hadd ragadjam meg köntösöd szegletét
Hogy mehessek bátran
Utánad, Igaz úton járva
S--ne féljem az ösvény végét,
Tudjam: megszolgáltam
Annak Igaz Bérét
De mily messze van ettől
Nyomorult lelkem
Bár összeestem már
S.-- felkeltem

Néha nem tudom: miért?
Mennyit szolgálok még-
-S milyen bért
Kapok-- majdan
ODAÁT.- Ha meghaltam

IGY

1995.0613
/ Családom körében/

Gyürött-ajkú csókom
S-- elfordítod fejed
Hol van már a Hév, mely bókom
után sürgősen ágyba kergetett?

Egymás mellett alszunk el--
Mint két, kedves gyerek
Fáradt, fásult lélekkel
Álmunk keserűn szendereg

Vidám mosolyt vár gyermekünk..-
S e helyett
Ideges, zaklatott felnőtteket
visel el maga körül, s mellettünk
felnő,--míg mi ott sem vagyunk
Csak létezőnk, élünk, napokat elhagyunk
Heteket, melyek elröppennek
S.--kérdéshetjük Őket:
Te meg mikor, hogy nőttél meg
Gyermekeim
Nem is emlékezem...

Nem is tudom, hogy múltak el a szép napok
Még most voltál kisdéd-
S közbeszólász:
Már felnőtt vagyok...!

Egy halandó félelmei

1993-4 körül

„Mint a fa, melyen villám fut keresztül
Vagy melyet szélvész csavar ki tövestül”

Nem robajjal / Petőfi S./

Nem nagy zajjal

Múlik el az életem;

Csak csendesen, csak csendesen

Nem állják majd tízezrek

Körül szerény síromat

Legfeljebb csak kis családom

S édesanyám sírogat

Fejfám mellett, csendesen

Nagyot nem tettem

A Világ újbóli megváltása

Másra vár

Sokat készültem, keveset szerettem

Kik rám vártak; én tán másra

Szűk volt a határ

A halál árnyékában peregtek napjaim

Csendesen, csendesen

Mikor azt hittem:-a horizont kinyílik

Bezárult

Rám hárult

A felismerés: itt a VÉG

Hamarosan

Hisz: előhírnökeket magamban hordozom

S bajosan

hihette volna bárki el:

Mert én tudtam, s én tudom!:

nem mondhatom, hogy: nem érdekel

Csendesen!

Víg dalra fel!

Búcsúzó, ki jót akar

Vidáman, énekkel:

Elvárom, hisz jó a kar
Igaz,- Kedvesem?
Mégsem múlhatok el
Csak úgy csendesen, csendesen...
Epilógus

Vagy mégsem
igaz, mire készülök
Halált az Életre nem szülök
magamból-- ifjonti hévvel
Várjunk még a révvel?

Tíz évekkel, vagy hetekkel
Mérlik nekem a napot
A párkák az élet- fonalamból
Szemfödelet, vagy puha takarót
szőnek nekem
Talán ez a fonal látszólag végtelen?

Vagy csak a végét takarja
el egy jóságos ,puha kéz
S--így hogy közel van
Felismerni oly nehéz--
Oly nehéz várni csendesen, csendesen...

Még egyszer az interruptióról

1990 szept 21

Rács mögött ül a félelem
Nagy ,vérző szemekkel
Csonka kezével Rám mutat:
Keresd a kiutat!

Nedvedző, poklos sebeimmel
Béna lábammal
Elévonszoló magam:
Utam, ha van
Rövid lesz: Ó, az Elme okos!
Csak a Vég, az a bizonyos

Lemészárolt magzatok testeit okádom a Világra
Én- az árva
S Hitem rámegy teljesen...-
Kutyaként nyalogatom lelki sebem...

S elakad a dal, vagy el sem indul már
Szűk már a horizont, kicsi a határ:
Csak halmot látok sokszor
Alatta csendesen
Elhagylak zaklatott Világ:
Lehajtom bús fejem...

A költészet napján 1994.-ben

Ma a Költészet napja van
Rég nem találom önmagam
Sem versben, sem prózában
Sem a munkámban, sem az ágyban

Megérintett az Elmúlás Szele
S én- balga
Azt hittem: bírok vele
De hallga-:
Megroppant Létem
E sújtólégben
A Holnapért könyörög, vacog
Ha olykor elmélázva-
egymagam vagyok

A W.C.-n ESZPERENTE NYELVEN

TERHEM, e helyen teszem le--
Keservesen eresztetem el
Ezen eledelem- melyet nehezen ettem meg
/S fene e belembe/ megkevert,
--keresztbe tett nekem--
Esetlen testem remegve szenvedett vele!

--/ nemesen szembehelyezkedett velem
Kellett ez nekem!

Az Élet

1992.jan.

Az Élet nekem nekem mindent megadott
Szerető szülőket, szép családot
Hitet a Szeretemben, Igaz Feladatot
Úgy érzem, az Isten megáldott
De mert szeret, hamar hív magához
Ódát így ne a Jövőhöz írjak
Csak a mához
Erős is legyek, ne is sírjak
Hiszen mindenkinek más az útja
/mint Arany/, ki hosszabban
ki rövidebben futja
Ki jobban- ki rosszabban

TERMINÁLVA

1992.04.13.

Ha a Lét a tét, de nehéz örülni ...
Minden pecnek
Saját torát kell így megülni
S Azok, melyek másnál
a végtelenbe tűnnek
oly gyorsan röpülnek

Halvány öröm csillan
Minden könnyes Órán
az Élet, mint az álom
Elrebben oly korán,
Mire ébredek;
Már VÉGE lett
Már csak
Röpke csókot csenek
a Boldogságtól
Talán az utolsó.;
Búcsú a Vágytól
Búcsú az Élettől
Búcsú Töletek
S-- ha majd nem leszek-
Kérlek: SZERESSETEK
Ami voltam;
Legalább úgy:
Holtan

A FIAM

1990 nov

Íme: a Földre szállt csoda

Nekem:

Gyermekeim

Nem is merek Róla írni

Sem mosolyogni, sem sírni

Ha Rá gondolok

Megtelik szívem

S Konok

büszkeséggel emelem

az Égre

Ime: Istenem, mivégre

Adtad- nekem

E Csodát

S okát

nem is tudom

Egyáltalán megtudhatom

Valaha?

A VÍZIÓM

1990 szept.21.

Rács mögött ül a Félelem:
Nagy, vérző szemekkel
Csonka kezével Rám mutat:
Keressd a kiutat !

Nedvedző, poklos sebeimmel
Béna lábammal
Elvonszolom magam:
utam, ha van
Rövid lesz ; Ó az elme okos!
Csak a Vég, az a bizonyos...

Lemészárolt magzatok testeit okádó a Világra
Én- az árva
S a hitem rámeleg teljesen...
Kutyaként nyalogatom lelki sebem

S elakad a dal, vagy el sem indul már
Szűk már a horizont, kicsi a határ
Csak egy halmot látok sokszor:-
Alatta csendesen...
Elhagylak zaklatott Világ!
Lehajtom bús fejem

Reménytelenül, szomorúan

1982 körül

A karácsonyt nem Veled töltöm
Az Újév nem karjaid közt lep meg
Négy hónapja azon tépelődöm:
reád találni merjek--vagy ne merjek
Vártam, hogy a szünetben magam-meglepem:
Távolról láthatom:
Árnyad amint elrebben;
Ajándékom lett volna a néma pillanat:
De sorsom most is kegyetlen maradt:
Csüggedt vágyam
Erősödő kétségeim
Kísérték nap- nap után lépéseim
Reményeim megszagatták az elmúlt hetek
lemondani nem tudok,
Szívem mostmár beteg
Vágyakozó lényem a távolban nem talál
Az öröm, a boldogság
belém csak hálni jár...

SÖTÉT EGEK ALATT

1988 körül

Elbujdosott a Holnapom
Keresem, s nem találom
Oly régóta már
Száz határ
Körülölel, s nem lelem helyem...
Megannyi csillagfényes este
nevelt fel bennem megannyi
ici-pici vágyat
De kihúnytak azok reggel
S--elhagytak a vágyak-

Most és Itt

Eloldott fonalam
Megkötetlen hagyom
Reámtört a magány
nagyon

Kóbor, kósza gondolatok
jönnek- mennek
Szerelmem oly más lett
szebb lett
Érzéseim nemesebbek
Nyugodt áhitat
A Teremtő iránt
Mely áthat
mutatja az irányt
S-gyermekem nyomkurássza
Hitvesem gyönyörű pocakját..

Ki bírja ezt mosoly nélkül?!
ami benne most így épül
S- összesímulva én is érzem
Őt is, meg azt hogy boldog a feleségem!
S én- nyugodt vagyok
Ó Csillagok, fényes csillagok!
Hol vagytok Ti gyermekkori
fényes éjszakák?!

APA lesznek; át-
meg átjár az öröm
Furcsa, amint más pályára tér köröm
Más erők irányítanak
Más lesz a rendszerem
Mások már a vágyak
S ez a kettőzött szerelem:-

Hisz nem is ismerlek még
Pedig TE --én is vagyok
Benned vagyok rég-
S mikor majd meghalok
Akkor is Benned leszek...
Örökre LESZÜNK! -gyermekem
Kis feleségem, szerelmünk
bizonyítéka TE vagy
Benned testesülünk meg ketten
Csoda, csoda van ebben!

Én akkor is.. 1988

sírfelirat:

Görcsösen erőlködve
Mindig előlről kedte
A Reményt, a Hitet
Élt ; most is él, de minek

Hol a Jövő, ah
Hol a másnap:
A Boldogság másodpercei
ők kerestek:
Kik szerettek, elmentek
Mehaltak

Mehalt az Öröm
meghal a Vágy
S a Halál is meghal egyszer
A SORSsal miért verekszel
Örök párbajt--lényem?

Hagyj remélnem!

Én 1987 nov 04.

Szétolvadt lelkem
-mint a vaj-
Az Idegen föld
beszívta
Ó, Istenem!
Ez a zaj
bennem
Mi ez?

Mi fáj, ha méla órán
A szomorúság rám
telepszik, s nem hagy el,-
Miért nem érdekel
semmi sem?
S már a csókot lehelő álmok
is elhagytak régen...
Hol van már a régi énem?

Lerombolták Váram
Szabadon, prédának élek
Ha lehajtom fejem ; ágyam
A nagybetűs Élet

Izzadtság, vér, szenny és közöny
Mosoly helyett sok a könny
Csókok helyett elválások
Remény helyett elvárások

Nem ezt vártam; sikert, örömet
S most- csak a mélabú követ..

Ősszel

1987.aug.

Elszállt a nyár
S szívemben
fölmagzottak a nagy,
 buta-buta vágyak
S-- félelemmel kevert nosztalgiával
nézek a holnaputánok felé...

Úgy elmúlt a múltam
S szakadt reményeim
a Jövőbe nem vonzanak
Csöppnyi hulló hit után kapkodnak
 perceim
S elszállt egy új nap, új nyár megint

Influenzásan

1987 szept 02.

Megrágott belülről
Minden sejtemet felkutatta
Beléjük ojtotta önmagát
Az élet-erőmet magába falta
Gyártva a kristályt-- vagy életet
Utódokat-- lényeket

Veled

1987. jun.20.

Veled álmodtam az éjjel
Nyugodt, pihentető álom volt
Föltámadt minden holt
szenvedély, remény, nagyon sok eséllyel

Újra Veled pihentem
S-- átöleltelek
Csókod újra éreztem
Szeretlek, s szerettelek

Édes harmóniába
Olvadt össze lényünk
Mily boldog, ki álmában
Eléri, amitől
napközben úgy félünk!

Majd

1987 jun 22.

Hősi ének

Nem száll az éjben

A sokféle szenvedélyben

elfecsérelt évek

Elmúltak már régen;

Megfakúlt az ifjúi hév--

s a Világmegváltó gondolatok...

Esténként fáradt vagyok

És jólesik a nyugodt rév

A szeleknek arccal nem fordulok

Pénzt keresek, ha tudok

haragosakat nem gyűjtök

Azatalt senkire sem dűtök

S- esténként azt álmodom

Hogy fiatal vagyok, s erős nagyon...

ÁPRILISBAN

2003 04.LL.

MELLETTEM MEG ELSZALADT AZ ÉLET
MEGFÁRADTAM,;NEM VÁROK, NEM REMÉLEK-
BÉKÉT, S CSÖNDET KÍVÁNOK
NEM KELL A DICSÉRET, NEM FOG MÁR AZ ÁTOK.....

ROHANJANAK CSAK, KIK FUTNI SZERETNEK
LASSAN IS ODAÉREK AZOKHOZ , KIKNEK KELLEK
NEM CSALOGAT A HÍRNÉV, SEM A DICSŐSÉG
NEM KÉRDEM MÁSTÓL, HOGY SZERET-E Ő MÉG

LASSULNAK A MOZDULATOK, FÁRADTAK A REGGELEK
ALUDNI VÁGYOM BÁRMIKOR, AMIKOR CSAK LEHET
KACÉR MOSOLY NEM TALÁL MÁR SZIVEN
NEM DOBBAN SZÍVEM
TALMI VÁGYRA, HA EGY SZÉP NŐ IZEN

NEM GERJESZTENEK KULINÁRIS ÖRÖMÖK
MEGESZEM ÉN A PÖRKÖLTÖT, ÖHÖMÖT
FINOM SZESZEK UTÁN NEM VÁGYOM: NEM ISZOM
A SZÖRPRŐL IS CSAK AZT TUDOM, HOGY TŐLE IS CSAK
HÍZOM

AZ ELMŰLÁS MEGKEZDŐDÖTT
AZ ŐSZ MÁR BEKÖSZÖNT
TAVASZ TÁN MÁR NEM IS LESZ
MAJD AZ ISTEN--DÖNT.....!...

GYÚJTS SZÍVEM SZIVEMBE VILÁGOT
HADD VESSEN ÚJRA CSAK NAGY LÁNGOT
MI PARÁZSLIK, S MÁR-MÁR A HAMU FOJTOGATJA
DOBJ RÁ MÉG TÜZELŐT: ERŐT LEHELJ ABBA!

GYÚJTS SZÍVEM SZIVEMBE VILÁGOT,
MERT CSAK GYŰJTÖGETEM LASSAN A SOK ÁTKOT
MIT VETNEK RÁM; -S EGYMÁSRA IS KÖRÜLÖTTEM
MERT AZT SEM TUDOM MÁR:
MIKOR, S MINEK JÖTTEM

GYÚJTS SZÍVEM SZIVEMBE VILÁGOT
HOGY ELÁRVULT, FONNYADT KERTEMBEN ÚJRA CSAK
VIRÁGOT
NEVELJEK, GONDOZZAK, ÁPOLJAK, LOCSOLJAK
AKKOR IS, HA CSAK EZ A SZÁL LESZ IS, ;- MINT A CSÓNAK
A STYX FOLYÓN, HOGY ÁTKELHESSEK VELE A TÚLSÓ
PARTRA
MÍG CHARÓN A SZEMEMRŐL AZ OBULUST AKARJA
S- AHOGY LEVETTE ÚJRA TISZTÁN LÁSSAK:
S HALLOM IS JÓL, AHOGY MEGFOGALMAZZÁK AZ
„ÁLDOTT JÓ” TÁRSAK:
NEM KELLETTEN ENNEK A VILÁGNAK
MI TÖBB: JÓ, HOGY EZTÁN NEM IS LÁTNAK...

AHOGY HALAD A CSÓNAK, ELHALKULNAK A HANGOK
LÉNYEM GYÖNGÜL; FÁRADT, DE AKARNOK
LELKEM SZERETET-SZÁLAI ELPATTOGNAK, MIK KÖTNEK
AZOKHOZ, KIK SZERETTEK, S KIK CSAK ERŐLKÖDTEK...

Hévíz

2002 jan. 10

Büdös, félhomályos
Deszka- folyosókon
Botorkáltunk apámmal, sáros
Lábunk csúszott, s örülnivalónkon
Sokat rontott, hogy fáztam is...
(korábban hamis
elképzelésem volt a Tó-ról
hol apám évente két hetet trónol)
Gyermek voltam még,
Kíváncsi, nagy gyerek
Kit kergetnek a képzetek
S szemében a Vágy és Tudásszomj él
De jó volt! Ketten a meleg vízben
Mindig szem előtt; mert egy ízben...
Keményen dorgált apám félve
Nehogy lebukjak a mélybe...
Megújult a tó, s az épület rajta
Szép fürdőház, nem oly pajta
Mint amilyen volt... de nekem
AZ tetszett, mert édesapám ott volt velem...
De most öregségemre a fényképére
És hamvaira nézek
Látom: hogy nyel el az enyészet
Csak az emlékek
Mik végtére is
Az enyéme
Ott a tóban... mi ketten
APU Hallasz?
Jó volt ott lennem!

Ó, az én nővérem.... 2002 jan .13

Öleld át, hacsak egy percre is
Az én nővéremet , Istenem
Úgy megérdemelte, tekints
Le Rá, szeresd most helyettem

Nagy, bús, tétova vágyak
Égnek érző szívéven
Nem beszél(minek) az üres szobának
Édeset keres az Élet Vizében

Mely átjár, s erőt ad naponta
Örömet- keveset, de bűt, -azt ad
A jó lap kevés, , sok a szubkontra
Royal flush ritkán akad...

Hogy mennyi lapot oszt ránk az Élet,
S nem is lehet rendelni
Hogy: „Új kártyacsomagot Kérek...!”
Ennyi lappal kell betelni

S keverni azokat, leosztani; míg
A játszma véget nem ér
Közben pókerarccal lehet víg
A LÉT, míg a kártyacsatátér
Harcosai föl nem állnak
S búcsút intenek egymásnak
S a Világnak.....

Szóbeli felvételi előtt

1987.jun 23.

Akármi is lesz-- Kedvesem
Én szeretlek, s ezen
Nem változtat semmi sem

Noha szeretnék fölnézni Reád-
Ha nem vesznek fel, az sem baj-
Ha a sors nem ad
Felsőfokú végzettséget Neked--
-Csak az a fontos,-
Hogy Te Gyuládat szereted
Ó!-a vágyad soha el ne haljon
és szerelmünk Örök maradjon!

A kajlanyúl 2002 jan .16

A kisfiam, a kajlanyúl
Úgy szeretem, ha odabúj
Karjaim közé, s befészkel magát...
Szeretem, mint apa a gyermekét
Nahát...
Tán még annál is jobban; két kezét
Vezetném a bajokban
Lába alá párnát tennék
Hogy ne botoljon el kőben és botokban
Melyekkel az élet gáncsol...
De ő felelőtlen;- még viháncol
S rúg néha-, mint a kajlanyúl
Környezetéhez nehezen viszonyul
A LÉT gondjai nagy nyűgök Neki
A kötöttségeket nemigen szereti

Jaj, hogy fogsz önállóan élni
Kisfiam, ugye erős leszel?!
(merem remélni...)

Gyógyfürdő 2002 jan 19

Nagydarab, izzadt férfi-testek
Lazulást, gyógyulást keresnek
Levetkőzik álruhájuk
Vár a tusoló, vár reájuk
Hogy a melegvizes medencébe menet
Tisztuljanak egy keveset
De Ők kikerülnek, s izzadtan, koszosan
Keresnek enyhülést a habokban
Melynek taraja így rejt valamit:
A hiányzó intelligenciát- vagy mit

Majd a vízbe bújva
Maguk elé bor-és pálinkagőzt fújva
Szidják a politikát, vagy a sportot
Meg-megigazítják magukon a sortot
Átjárja a meleg a bőrüket- testüket
'Gatyában egyenlők vagyunk'
S ki nem süket
Hallhatja ennek eredményét:
Tanít a tanítandó, s sosem hirdet békét;
Azt sem tudja; kinek mondja
Úszónadrágban mindenki egyforma
S—Így egyenlők vagyunk?
Csodát tesz e melegvíz- tavunk?

Álom apámról 2002 jan.20.

Miért nem találkozom soha
Álmomban apámmal
Ó, az ernyedés mostoha
Lánca köt, s magával
Lehúz a mélybe
Nem repülhetek az égbe
Apám után ; leülni véle
Diskurálni: henyél-e
Vagy megtárgyalja őseinkkel
Hogy mit rontottunk-s mit nem- itt el

Miért nem álmodom Róla sohasem
Miért nem engeded hozzám Istenem?
Nehogy- álmomban is- összevesszünk
Jobbnál a jót- hogyan tegyük
Közben pedig elfelejtsük
A szív parancsát: hogy szeressünk !

Nehéz volt a szó apámmal
Konfliktust szült az a pár dal
Melybe egyszerre kezdtünk
Ha az elme konok: kirekesztünk
Minden érvből minden szívet
S a lélek lángjából
Nem húzhatunk ívet
Egymás felé sokszor, ámbátor
Szerettük egymást: nagyon
De vitánk sokszor megfagyott a havon...

A Hévízi tó partján 202 jan .21

Hófaló eső áztatja a tavat
Nehéz köd nyom, bút, halált arat
Fekete varjú gubbaszt a fán
Az elmúlás, a megsemmisülés most arám

Feloldódom, mint az esőcsepp
A tó vizében
Hiába minden nemes gondolat, s tett--
Apám hitében
Hiába nevelkedtem
Mára már elavultunk : mind a ketten
Én is, hitem is
Hív a túlpart ;
Megyek..../ Igenis...!!

A szenvedés prófétája 2002 jan .30.

Furcsa metamorfózison mentem át:
Könnyű pillangó voltam, s mostanra báb
Lettem s nemsokára elérem hernyó-voltomat...
Visszafejlődöm, s mint torz alak-
Mely királyfiból sárkánnyá lett—
(vagy deli hercegből rút kecskebéka)
Ezzé váltam, mert ezzé tett
A Világ bűnös váladéka
Mely felkent fiává, s választott engem
Hogy a RÁK apostolává váljak-
(Azzá kellett lennem)
S hogy a szenvedésről prófétáljak

Nincstelen, dicstelen örömtelen könnyek
Hullanak szememből, s az évek jönnek,
Mennek, porhüvelyem csúful, bénul
(Rámhagyott örökség ha a szívem elnémul)
Meg sem értett, s félreértett lelkem
Óh hányszor mentettem félig agyonverten
S fájdalomba kötözött testem óvja csak
Létem,--Az értelmetlenségben nyert bocsánat
Elodázza csak nyertes halálom
Keresném a Szót a Fülekhez
De nemigen találom...
Velük—vagy velem van a baj
Vagy nem értek ehhez
Vagy túl sok a fejükön a vaj...

Elment egy baba

2005. febr .02.

Barkára hull a hó...
Szegény Természet!
Alig zsendült még-
S máris elenyészett...

Elment egy álom
-Álmodjunk Újat-
Rideg téli éjszakán
Meleg takaróba bujdat
Az Isten, s szemünk elé
Szép Jövőt vetít...
A szerető Lélek hisz, remél, melegít
S- enged átlépni a Holnapba:
Kezünkben langyos a hólabda
A Tűz meg nem éget
A Fagy meg nem árthat
Ártatlan lélekkel vágunk a Világnak...

De—Ha reggel felébredünk
S...-elengedjük az Úr kezét
Mit sem ér a Lét egyedül
S elborul az ég...

2005. febr. 09. Hamvazószerda

2005 .02 .09.

Apám hamvazószerdán született
S vele holt a század
Szenvedés gyötörte
Vér, iszony, alázat

Mit nyolcvan év alatt megért
A Jobb Sors kacérkodott vele
Óh, de a ledért
Elűzte a Nagy Háború szele
S Vihara
Nem kérdezte: mi baja..?
Adott Neki ezret, meg ezret
Az elmúlt század, az elmúlt ezred...

S- a szentelt hamut homlokán
Vérben és izzadtságban kente szét
E Világ Ura, s nem ám
Istenünk; szende, szép
Álmokat éjjel sem adatott
A géppisztoly, vagy egy sötét autó
Halált aratott...

Megúszni: Győzelem
Túlélni: léterő
Odaátról is légy velem
Apám
S álmomban lépj elő!

Nőnapon a feleségemnek

2005 o3. 08.

Személyes verset kívántál
Nőnapon,-Kedvesem
Sorsom; életem; boldogságom
Ím:- kezedbe helyezem

Nő-függő vagyok
Mind szerelemben, mind munkában
-Noha akartak a fiúk
E jó vágyam tudtában

Mégis a Nőknél maradnék
Szébbnek, jobbnak látom Őket;
Vágyam feléjük űz
Bár nem választok szeretőket

Hisz TE vagy nekem :a NŐ
Csak Veled képzelem
Továbbra harmónián
S boldogabb életem !

A Türr Istvánnál 2005 03 14.

Tetten értem a tavaszt
Ahogy belemart a hóba
A Sugovica-parton
Keddre virradóra

Szorgos dalosmadarak
Csivitelték széjjel
Noha nagyon fáztak még-
Az elmúlt fagyos éjjel

De most dallal, s új reménnyel
Köszöntötték a Napot
Vájták a fát-szorgos csöreikkel
Fiókat álmodtak-mókás gyurgyalagot

Kis lábuk didergett a hóban
-Begyükben alig volt valami-
Csak bíztak a Jövőben, s a Jóban
S –Tőlük-csak dalt lehetett hallani

Mikor bízom így magam Istenre-?
Hisz”nem szántanak ők,s nem vetnek”
-Felesleges aggodalmam nem lenne-
Mégis oly kedvesek az embernek
Mint a Béke, s Nyugalom - lelkenek

Nem kell a költészet- Ma
Nem kell;- senkinek
Verseket nem olvasnak
Akkor meg—Minek
Lélekemelő dolgokra
Nem költ a NÉP,
Nincs keletje
Ha nem ikes ige:
Nincs öröme benne...

Lelkeket simogatni
Oly felesleges !
Könnyezni a betűk felett
Egy bús szíven; mely sebes
Letűnt századok poros emléke
Egy verseskötet,
Melyet a nagyfi hagyott félbe...
A NET-en vannak az új, izgalmas dolgok
S a hasba a fast food,-
Ha éppen most korgott...

Kellem, szépség, lány melódiák
Hol vagytok?-az éter a háuse járja át?!
Keresem a cseppben a tengert
S a tömegben az embert
Lehet;...Utolsónak, én- egyedül...

Születésnapodon 2005 04 24

Harminchétszeresen
Légy boldog, kedvesem;
Az Idők múlnak , léted nemesebb
Sok öröm vár még, s az Élet egyre szebb

Nem változik szerelmünk
Tán be is érett már;-
Szép a messzeség, s jövőnk
Nincs korlát, nincs határ...

Nincs mit félnünk,
Ha Isten úgy akarja
Óvva ölel át
Szerető két karja-;
Létünk harmóniáját
Így megadva
Harminchét évesen Hitet
S szerelmet lobbantva

Légy hát Boldog
S harminchétszeresen áldott-
Ne legyen sohasem gondod
Neked adom magam, s a Világot;-
-Vagy próbálom feledtetni csókjaimmal:
Tudod:- nekem csak ennyim van-
A többit adja meg az Ég
Hisz megérdemled rég ;
A tiszta szép örömet szívedbe
Hadd legyen minden nap : Boldog
És minden este !

Névnapomon 2005 04 12.

Arra jó a névnap
Hogy szeretetet, s fényt kap
Az Ünnepelet....
Nem érdem, melyet Ő kevert
Nem elismerés, de jól esik ;
Hogy a szeretet-akku megtelik
S a reflektor Reá irányul...
Sok ismerős a keze után nyúl
Vagy csak felfedezik, hogy létezik...
Szemükkel tekintetét fényezik
Jókat kívánnak
/lehet, hogy azt is akarnak/
Felmutatnak a Világnak
Majd- tán el is takarnak ...

De ez a nap ; az Övé
Pillanatig sztárnak látja lényét
Siklik félszeg mosolyok mögé
S ez a nap is elveszti a fényét ...

Másnap letünt diccsel
S másnapos fővel
Fájó gyomorral, s néhány ócska giccsel
Szalad mellette az idő el

2006-ban a költészet napján /o4.11./

Sír az Ég is

A költészet napján
Mert mocsok, és fertő
Melybe süppedünk...
-Hogy az igénytelenek ;-
Az még csak hagyján-
De a műveltebbek is!!
--Ezért most :TÜNTETÜNK !

Igen, mi-költők

Kiknek verse nem kell-
Mert nem valóság-show
A sor
Ki nem primitív- az vezekel
Egy Életig- , vagy évekig
Vagy mindig,
-vagy legalább: sokszor...

A negatív kultúra

Végét várjuk
Meghúzzuk magunkat
Vagy hangosan kiáltjuk :
SZÉPET A NÉPNEK,
JÓRA TANÍTVÁ !
Önmaga kincsét
Egyre gyarapítva
Megtalálhassa harmóniáját
Majd minden ember
S ne mondja rá verseinkre,
Hogy:
Ez sem kell !
S ez sem kell!...

Túl már az ötvenen
Más már a végtelen
Fajsúlyosabbak
Az Élet szép percei
S bolond az
Ki azokat észre nem veszi
Lecsitultak
A hóbörgő vágyak:
Aludni vágyom többször..
Óh..-a megvetett ágyak!...

Fáj az esős idő-
A túl meleg- bágyaszt
Télen forró fürdőre vágysz
Nyáron lugasra
Mely madárcsivitelést áraszt
Révedő szívedbe
Elmélyülsz hitedben
S a Nagy Kérdésekre várod- a választ
Majd gyermekeidre, unokáidra nézel
S Léted keserűjét megédesíted—mézzel

50 évesen

2006 07.05.

Jobb már a látásunk
De rosszabb a járásunk
Pontosabban látjuk a bajokat, gondokat
Nem bánt az „ifjúi hév”-, csak a sok gondolat-
Nem szaladunk, ha hívnak, csak megyünk
Spóroljuk erőnket, ahogy törjük a kenyerünk
Kezdjük érezni:,hogymiből vagyunk
Megnehezül estére lábunk, s a karunk
Észrevesszük szívünk dobbanását
Szerelmünk szolid vágyakra vált át
Nehéz a test, bár ifjú hév tüzeli
Porból lettünk..-testünk ezt üzeni

Kitartóan, összeszedetten
Küzdünk,hogy a SORS ne verjen
Vagy ne annyira, mint másokat...
-Az Élettől már senki sem vár túl sokat
Csak egy-egy morzsáját a SZÉP-nek
Megbecsülve
Mert a szép napok gyorsan elenyésznek...
Senki sem a szék mellé ülve
Akarja bámulni a messzi ,ragyogó csillagokat !
Csak összegyűjteni a fényükből
Annyit, amennyit a szív befogad....

Az álmaim

Zaklatottak az álmaim
S- néha meg-megébredek
Felnyögök a napok fájdalmain
Álmodom-avagy létezek ?

Nem tudom, míg a verejték
Átizzadja testemben a nemlét
Gyötrő panaszát
Ingem beszívja a stressz-szagát
S nedvesen simúl testemre
Dunszt-kötésben veszemre :
Még vadabbak a kínzó gondolatok.....

Rémálmaimban testemről a hús lefoszlik,
Mint a savba mártott tetem: elfolyik lelkem
Csontjaim hiénák rágják; majd elporlik
Koponyámból kifolyik bús szemem
S rémulten figyeli a vérré vált jóslatot :
Elmúlt a mai nap,-s várom a Holnapot

Úzött vadként

2003 Jan. 23.

Maradj, mert a nyilak leperegnek
Mocskos bundádról
Ha a szőrszálak a faggyútól, s a sártól
Elég vastagok : Kárt Benned, alig tesznek
Márpedig vastagszik –prémed évről-évre
Van, mi erősíti : a mindennapok szennye, vétke
Rátapad egészen
S mocskosul húz, lenyom, s a gyöngye lábam
Alig bírja általában

Leroskadok egy-egy dombra
Jó céltábla, de goromba
S egy-két nyílvessző okozta sebből
Csak csak cseppen sötét vérem
Gyengülök is--, igen- érzem
Hangom elfúl, nem zeng messze
Véres-habos nyálam persze

De felállok, tovább megyek
Akkor is, ha nyílhegy-hegyek
Tornyosulnak még elém
Nem adom fel a küzdelmet
Nem én! NEM ÉN!

A HÉVIZI TÓNÁL

2003 Febr.04.

Mártinak

Mint a TÓ fölött a hópihék
A TÓ fölött, mely olyan kék
A gondolataim röpködnek
Magamról-és-körötted

Évek múlnak –ahogy látlak ;
Nyútt harcosai e világnak
Dolgunk nap-s nap- elvégezzük
S nyugalommal felvértézzük
Szívünk, mely már csak néha fáj
Nem vájkálunk benne
Ha nem muszáj
-Ostobaság lenne-

Így vénülünk TE itt- én otthon
Egyre több a ránc, s a gond,--nyom
S a mindennapi harcok során
A SORS nem mindig mostohán
Bánik velünk :
Örülünk is ; nemcsak szenvedünk

Elmúlnak a telek, nyarak
Nem változunk, lelkünk marad
Mit kapunk Istentől,- mert szeret
Boldogság ! Mi vagyunk a játékszered...!

A Hévízi tónál folytatás

Érted játszunk, érted élünk
Nem henyélünk, csak remélünk
Vágyunk Rád, mint semmi másra
S ÉRTED rontunk így egymásra

Mi badar, boldogtalan, bódult emberek
De mindegyikőnk ugyanúgy bizony megremeg
Ha magáénak mondhat akár egy percre is
Mindegy, ha talmi láng, ha hamis
Fény vezet is—az öncsaláshoz
Droghoz nyúlunk,- vagy bármi máshoz
S elég az is
Ha csak hasonlít a boldogsághoz.....

Talán Te, s talán ÉN is
Reménykedünk, s csak azért is
Másképp akarjuk élni életünk
Bízunk: Isten velünk
S boldogok leszünk!!

Unakahúgomnak

2001.o9.20.

Kicsi lány, kicsi lány
Most bekötik a fejed
Engeded, mert teheted
Megérintett a baljós árny;
A Boldogságod keresed...

Kicsi lány, kicsi lány
A házasság nem vidám:
Mehitt lehet minden óra
De derűre,;- sem vonóra
Nem sokat számíthatsz az évek alatt...:
Robotolhatsz,; s mire észre veszed
Az Élet már elszaladt
Veled, de sokszor:--Nélküled

Kicsi lány, kicsi lány, Kedvesem
A házasságtól a kedvedet elveszem.
Nyűg és munka minden perce
No,-és Boldog is vagy benne -persze:
Egy- egy röpke pillanatig
Tűnékeny a Vágy, s Öröm:- alig...

S-- Mégis, mégis erre hajlunk
Az Idő, , s az Isten előtt térdet hajtunk
S átkarolva párunk, ajkunk
hálát rebeg, s az Úr szeme rajtunk...

Unokahúgomnak

2001 .o9.22.

Sodródunk az idővel
Egy férfival, egy nővel
Párunkkal vágunk minden árnak
Vállat vetve egymásnak
Neki a Világnak...
Kicsi lány-:-biztos-e a lábad
Hogy megállj a helyed
S a párodát szereted
Eléggé?
Most--és Örökké??

Ő-- és soha senki más?
Boldogság
És nem vigasztalás
Ő-e az ki mindig
 mindenért
Aki úgy szeret, hogy
 mindent megért
Ő--: aki a vizet
 Lángra gyújtja
Ő--: akiben Rád mutat
 az Isten ujja?
S ha Ő- Beh jó Neked!!
Hogy átkarolhat
a szerelemben fogant szeretet!

Hol jársz most gondolatban?
Míg alattad forr, fő a katlan
Az Idő hevíti a mocskos levet
Rotyog benne mindenki, amíg lehet

Szétfő minden energiánk
Míg várunk, s várnak reánk
A szennyben,-
a szemétben feloldódunk
Agyunk hígul,-
Kilépni: nincs módunk
Ahol vagyunk, -
ott, ott nincs lényünk
Amíg nevetük:-
is sírunk, s félünk
A Fájdalom-
Úgy átjár minket:
Nem is vesszük észre:-
Új és új sebeinket

o

Vidám, könnyű szíved
hol hagytad
Dalolni a hús szellőről?
Míg ég a tűz alattad
miért nem tudsz egy idő óta?
Miért romlik az ócska nóta?
Míg tépett ajkaid közül kiszüremlik....
Hol a NŐ,-
a szerelem,-
aki -
-s ami tetszik?
Elcsábított és elhagyott árnyak
Kommerszianizálódott Vágy,-
kihúlt ágyak
Széttört rácsok,-
laza bilincsek

Izzadó tenyér-
amely Pénzért viszket
Bizony: eladott Ideákból-
-veszünk kenyeret...
S--ha csillogást látunk:-
-szívünk megremeg...

o

Rossz az év, rossz a nap
A szerencse is rosszkor kopogtat
Avagy mindig másnál..
Visszaváltandó üveg életünk
a Végső Vásárlásnál.....

Adminisztrátorunk búcsúztatója 2006 10. 27.

Na jó, persze pihenni....
De hány nyugdíjas pihen manapság?!
Mégis eljött az idő ; nincs mit tenni
Üres lesz az asztal, szomorú vígasság

Hol lesz a Szőke ciklon hangja nélkül
A földszint ;-csend hangja honol
Bús betegek hada feszeng, ül
Elárvul, csak szívük zakatol...-

Nem harsan fel a hívó szó
-Nem rezzenek össze-
Lankadtan lóg a beutaló
Kezükben..;
Ki kérdezi ezután
Jössz-e ?

Csábos formák nem vonzzák
A Műszak legényeit
Tűzbe ezután mik hozzák
A kispapák reményeit !?!

Kinek kezébe tehetünk
Egy-egy gyúrt, elkésett papírt
S azután nyugodtak lehetünk ;
Mert Ancika mindent jól megírt !
Tétova, vagy hóbörgő hozzátartozókat
Ki teszi helyükre
Miheztartást, reményt, s egyéb jókat
Ki csepegtet lelkükbe !?!

Osztályunk színes felkiáltójele
Szürke hiányjelként mered ránk
Emléke – majd gondolunk Vele
Szívünkben fájó seb !
-Kedves Kollégánk!

Karácsonyi ünnepségünkre 2006. 11. 21.

Félelemben született karácsony
Mint akkor: a kisJézus; nem bársony
Kerevetre –
Jászolba fektetve
Élt , - és reményt adott...
Pedig létbizonytalanságra nyitott ablakot !

Megmérgezi minden percünk
A Jövőtől való félelem
Kiszolgáltatottan igyekszünk
Küzdeni a tél ellen-
-Ábrándozva a nyárról-
Közben havat söpörve le
Szakadt ruhánkról...

Mi az, mi reményt adna
E szolga- seregek, mely hadba
Nem önmagáért lépett :
Védeni –s megújítani akarták
Az egészséget ;
Magukat páncélba nem takarták
Nem védekeztek
Önmagukat adták
S most—lassan elvéreznek
Ki nem érdemelt sorsuk
Csak Őket érdekli
A lesütött tekintetek mögött
Nem segít már senki...

Miben bízzanak, Miben higgyenek
Miben bízott a jászolba fektetett gyermek ?!
Leigázott sorstól- mit sem érő vágyak
Mégis Krisztus mutatott példát a Világnak !
A mindennapi Ember segítő jobb keze
Beteget gyógyító szeretet – ereje...
Mi csak nyomkövetői vagyunk – talmi csekély bérért
Ő áldozta magát , - mi munkánk a Létért !

Mi Még Élünk!

2006.11. 22.

Mindennapi csalódásaink tengerében
Fuldoklunk, várva a Csodát ;
Nem bízunk benne,
Pedig Isten tenyerében
Minden ujja
Védőpajzsként fog át
Hogy ne tehessen kárt Bennünk :
Ki árthat-
Ne okozzunk bajt magunknak-
Sem a Világnak
S csitítja szívünkben a jajt....

Türelmetlen, hűtlen,
Rakoncátlan gyermekei
Kiket teremtett..;-
-Tán nem bánta meg
Mit lehetne Velünk tenni !? ?
Hiszen mindegyikünk
A boldogságért remeg...

Mindennapi kudarcaink
Felőrlik mosolyunk
Hogyha elbuknak harcaink
Tovább megyünk :
Ahogyan csak tudunk..
S Boldog emberek helyett
Vert sereget
Lát -: ki nézi tépett népünk ;
S jelentjük, hogyha kérdeznek :
IGEN, Itt: Mi Még Élünk!

2006-2007

B

Bízzunk benne, hogy az új Évben
Ki jót akar:- megteszi serényen
Gazdagodunk, a gondjaink múlnak
A sok örömtől
Ráncaink majdcsak kisimulnak
S a Szerencse ajtónk előtt csörömpöl...

Ú

Újrakezdhessek, mi az idén nem sikerült
Erőnk, kedvünk legyen a munkához
S mi kezünk alól kikerült
Büszkék lehessünk:-arra
Ezután körülöttünk boldog gyerek-nép futkároz
S majd örülhessünk Nekik, sok mindent megadva...

É

Életünk helyes elvek mentén
Folydogáljon, s ne a bíróságra menvén
Jót akarva ; körülvéve hasonló emberekkel
A Jövő Év becsületben csak így telhessen majd el

K

Kerüljük azokat, kik kerülendők
A rossz tanácsot adókat, s kik megtévesztők
Kinyithassuk szívünket minden jóra, szépre
Uram
Adj Hitet, erőt,- Adj a Jövő évre !

1

Szaddam Husszein halálakor 2006 12. 30.

Kiképzett gyilkosok
Ölnek...-ölnek :Ezreket !

Igen, mert Ezt ;-lehet.
S más kiképzett gyilkosok
Kezei által halnak meg....

És a 'jó' emberek képezik
Az újabb gyilkosokat
Igen, ez így létezik
És ne várjon az ember sokat
Azoktól, kik csak bevételt remélnek
Kiknek a Haszon a Lényeg
S hogy néhányan nem élnek ?!
Mit számít Nekik, csak moralizálás...
A mammon uralma hálás
S a halottak nem beszélnek
S csengő arany – lesz: -TEMÉRDEK !

Összekötöttük magunkat
Mint a hegymászók :-kötéllal
Ha baj van, csak így juttathat
Segítséget új eséllyel
A házastárs—magának
S a 'szingli' :-nem várhat
Tűzön – vizen-, -s meredéllyel
Megküzdő bajtársat
Csak magára számíthat !
S nem jó az Embernek- egyedül
A szíven a búbánat meg-megül
S Társra vágyik minden ember...
Ki feltétel nélkül szeret—mert Mer !
S nem vár viszonzást,-- Csak Ad !
Istenem
Óvd a házastársakat !!

Születésnapomon 2007 02 13.

Nem vettem észre
Hogy negyvenhat lettem
Nem tartottam észbe '
Minden elmúlt tettem
S—most meglepődve a koromon
Nézem a naptárt :
Nézem, nézem ; konokon:
Mint jó gazda a fagykárt...

Mindig a Holnapra készülök
Nem ügyelve a MÁ-ra
Vágyakozva, éhezve ülök-
S nem mászom fel
Az uborkafára
A JÖVŐ érdekel...
Nem veszem észre a Perc örömét
Elsuhannak az évek
S lassan jön csak az Öröklét
De addig én elégek !-
Elemésztve magam megőrölve testem
Úgy, hogy a LÉT értelmét
Állandón kerestem
S amit adott Isten
Azt fel sem fedeztem
Így örömöm kevés-avagy nincsen
Mit megfoghatnék- azt is eleresztem
Nem jó ez így !
Át kéne hangolni a régi húrokat
Fals dallamokon réved
Bús szívem- túl sokat
Még tán tudnék örülni
A napnak s a szélnek...!
Oly gyorsan tűnnek el
A még át sem élt évek
Hogy lassan árnyékomban élek

Elhagy bennünket RÓZSA is
S egyre kevesebb a virág
Az osztály szeretet-csokrában
De míg Világ a Világ
Vagy: amíg a Szülészet Osztály- van,
Dikánné hiába megy—Marad is!
Itt a szívünkben ; mely hamis
Illúziókat kerget
Mert hisszük ki szeret--az szerethet
Bármily távol legyen tőlünk
Mi tévtanoknak be nem dőlünk ;
Szíveinkben hordozunk...
Múltból a laborba
Amikor csak dolgozunk
Mint RÉGEN
Ahogyan a munka hozza
Serényen, alázatosan, a hívást meghallva
Mint TE :közöttünk
Nyugalmat, s derűt adva
A mindennapok robotja mellé
Bennünket teszel szegénnyé
Hogy nem leszel közöttünk
S—ki tudja...-fölöttünk
Mily sötét fellegek húznak még...
Mire fölkiáltunk majd :
Hogy: MOSTMÁR ELÉG !!!
De ezt Te már
Csak otthon tudod meg
Hol gyermekek, s unokák
Nap- mint nap szeretnek
S a békés család köréből
Eljössz néha hozzánk
Örömteli mosolyra vidítva
Szívünk, s a bús orcánk...

Ne bándd a jövőt

Hisz mi félünk Tőle
Te még elfuthatsz
Mi már nem !—előle
S a nyugodt öregkor
Mindennél fontosabb!!
Szeress, hogy szeressenek
Sokat – sokat !!

Nővérem névnapjára 2007 02 28

Ez a nap hadd legyen jobb
Mint a többi
A szürkébe színt old
S gyönyörködni
Szeretne- az ember legalább a névnapján
Vagy tán máskor is- az ám!

Apró örömök mellett elrohanva
Észre sem véve
Hogy mit ad a nap ma
S a lélek vágya- tévedése
Az elérhetetlen boldogság—
Noha szárnyalnánk, de lehúzza az ág...

S akkor—a mi ünnepünkön
Minden barátunk körénk gyűljön
Megerősítsen
A szeretetben
Mert ez a kincsem
És ebben
Oly biztos vagyok, mint a vágyban
S hiszek, mint a Boldogságban
Mely tán a névnapomon ambrózia- csókkal
Köszönt, s elhalmoz a Jóval
-Vagy legalább kecsegtet
Tán illúziónk : hogy szeretnek
Tán tényekkel, s ajándékkal
SMS-el, levéllel, jó szándékkal :
Hogy eszükbe jutottunk
S e jó öreg földön sok hiába – kört
Eddig mégsem hiába futottunk...!

Születésnapon

2007 03.18.

Nagykorú a fiam
Papírja van róla
Hogy is lehet ez ?!
-Hisz most hozta a gólya...

Magam előtt látom
Anyja tekintetét
Amikor először megnézte
S mondta-hogy: milyen szép!

Itt látom szívemben :
Milyen mérges arccal
Bújt elő e Világra
S kezdte: mindjárt harccal
Sírt, mert követelt az Élet ;
Nehéz volt venni az első léget!

Aztán a hasamon aludt
Aztán szaladt—
Eltelt tizennyolc év
Mint egy pillanat...

Csak képek jönnek elő
Ahogy tejet, majd ételt adunk
Most meg attól félünk
Hogy egyedül maradunk

Elsuhant az Idő
Gyermekkorod vitte-
Tán erősített szeretetünk
S—szüleidnek hite :

Benned, s abban
Hogy **BOLDOG** leszel
Céljaid felé , ha indulsz
Mindig meg is érkezel !

Rozili 2007.04.01.

Kicsi láng
Lobogj egyre
Fényesebben,
Adj örömet
Hogy édesedjen
A körülötted élők
Szája íze
S a mindentől félők
Gyenge hite
A szentelt vízre
Vágyjon, s vigye
A Lélek Krisztushoz a Népeket
Ezért adja most meg Neked
E végtelen kegyelmet
Urad, Istened

Gyötrődéseim 2007. 05. 21

Messze van már a születésnapom
Az Újjászületésre várok
Mindig csak maró sebeket kapom
Mindig jönnek az akadályok

Tán Öröme születtem
Mosolyra, Boldogságra-
Valahol, valamit elvitettem ;
Fájdalomra szültek e világra

Csak álmomban szárnyalok
Kötelektől menten
De lehúznak gyorsan:s lent vagyok
Ahogy megébredtem...

Egy pillanatig, ha már jól érzem magam
Gondok hada jön, mindjárt, minduntalan ;
S – ha túl vagyok egyen;- kettő jön helyébe
Óh Anyám,! Miért szültél engem
E fájdalmak kertjébe ?!

Levél Semmelweis Ignácnak 2007. 06 .06.

Te beleőrültél abba,
Hogy nem tehetsz a betegekért többet ;

Vajon hogyan tiltakoznál ma
Mikor a legújabb reformok jönnek ?!

Ki egy elvesztett beteget is
A lelkedre vettél ;
Látva, hogy a Magyaránál
Minden nemzet tovább él ?!

Mikor egészséges ember
Szinte nincsen
Elherdált egészségünk
Vásároljuk meg
Drága kincsen
Mennyi káros anyaggal
Mérgeznek Minket
Táplálékainkat
És a vizeinket
Fertőzött a levegő
Melyet beveszünk
„E-„ betűs tán a tyúk is
Melyet megeszünk

Ózon lyukon süt le ránk
Az áldott nap fénye-
S ha eszünkbe jut a miatyánk ;
Könnyen nézünk félre--!

Védeni szeretnénk magunkat
S gyógyítani sok-sok bajunkat
Feltéve- ha a gyógyszereket
Meg tudjuk venni
S el tudunk még talán
A kórházakba menni ;

De a gyógyszerárakat
Folyton emelik
Köszönnek is nagyot-
A Multik—Nekik
A kórházakat bezárják-;
Orvost kergetve
Talmi sikeres
Reformot emlegetve
A betegek lassan
Kidőlnek a sorból
Vagy elköltöznek...
A nem kezelt, vagy ismeretlen kórtól...

1 De elégedettek a vezetők
Az egészségügy siker- sztori
Hullik a Nép, s nő a Baja
Meggyógyulni –Neki : coki

Így fogy lassan nemzetünk
Tervezetten, ütemesen
EZ, hát EZ kellett nekünk :
Lelkünk vidám, s üde legyen :

Mint Neked .Ignác , az elmebajban...
Most az vezet, kinek fején vaj van,
Az értelem hiányát – sikeres taps fogadja
Mint akkor: ki klóros vizet használ : Balga!
Közben nők százai haltak
Most ezrek, kik e reformra fogadtak...

Belehaltál...- nem fáj már a kudarc
Nekünk nem maradt más...:
Csak a betegekért
További harc és harc....!

Sáriné búcsúztatója 2007 06.03.

Bizony, nem órás az ,
Ki legjobban a ketyegésre figyel
S elhalmozza a kismamákat a kedvességeivel
S eldönti sokszor :-hogyan ível
A hosszú, vagy rövid szakasz
Mily nagy jelentőséggel bír....
S ha veszélyes a hír
Ő maga ad tudomást róla :
Percet sem késve, bármely is az óra

Elmegy Marika
Kiről mindenki jót gondolt
Rövid volt az Idő
Míg Neki dorombolt
A lepusztult gépünk...
De Ő Magával kiegészítette
S—Így elég jól éltünk
Mert ITT VOLT ;- s tehette
Nekünk meg nem kellett félnünk

Eztán árván kótog a masina
Nem, nem lesz vele párja: Marika
Mire felnézünk ;:- Uram Fia!!
Már megint egy dolgozónk
Vonul nyugdíjba
Már megint eggyel
Kevesebben lettünk
Már megint egy
Akit szerettünk
Megkurtított testtel
Fájó sebekkel
Tovább húzzuk az igát
Mert mostanság ez kell...
S akik elmennek, itthagynak:
Hányan, s hányan vannak
Nehéz,-- vagy könnyű szívvel

Sírva , vagy nevetve
Meggsonkul az ellátás
Véres- gyötört teste...

S mi , ahogy átéljük
Majdani reményeket vesztve
Fájlaljuk, hogy elmegy
Kénytelen eleresztve

De inkább vidáman!:
Hív a nyugdíj ; Pihenésre!
Mire idő eddig nem volt
Lesz eztán !- vagy mégse...

S az Élet szépségeit,
Mit föl nem fedezhettünk
A rohanás miatt
Mert a Munka ette minden tettünk
S az Idő vasvesszeje vert
Végig utunkon
Erőt, észet emésztve;
Hogy a forint guruljon...

De most lassíthat
Ki révbe ért
Megnyugodva szeretgethet ;-
Mindenkit megért
S jóságával támogatja
A Jövő Nemzedékeket....
Légy Boldog MARIKA
Ezt kívánom NEKED!

Bozóki Valika búcsúztatója 2007 06 13.

Sirathatnám ;
Mint a legnagyobb férfi –ellenzékét
Kitől a nyugdíj, most fájlalom :
Eltéphet
De Vele, s Mellette nőttem fel
Gyakorlattá váltva az elméletet ;
Megindokolva, alaposan: érvekkel
De most nyugdíba menne?!- Nem lehet...
Vagy tán én is megöregedtem
-Hisz együtt húztuk az igát
Munka, munka,; sosem fölöslegesen
Percnyi szusszanásért imát
Rebegtünk az elmúlt húsz évben
Régen kezdtünk, igen Régen....

Szülőszoba, műtő, osztályos munka
Időnk alig volt, s az éjszakákat únva
És gyűlölve a másnapi álmos napot;
A kifáradással kezdett sokadik műszakot...

Elmegy Vali is—Nyugdíjba ; - Istenem!
Fáradtan, szomorúan nézem elárvult kezem:
Melyet nem irányít a kisasztal mögül
Pedig a fiatal operatőr örül
Ha a tapasztalt műtősnő segít...
Hol a Fiatalság, hol Vali, hol a Hit ?-
Hogy majd még sokat beszélgetünk...
Nagy lesz a távolság
De tán szeretetünk
Meg nem változik ; orvosság
A nyugdíj, mely tompítja a hiány-létet
A JóIsten tartson meg Téged!

A nagynéném ... 2007 07 13.

Örök bohém...
Vidítsd fel az Égi családot
Majd visznek a sírodra virágot !

Te úgysem vagy ott...
Fenn, az Égi karral:
Dalolsz nagy-nagy akarattal
Mint itt- legott

Nem hiszem, hogy rossz Neked odaát
Hisz itt is mindig víg volt a szíved
Életedben ahogy keveregtek a színek
Megelégtel...-Igazad van: Nahát-
Az örök bohémnek is jár a pihenés
A sok-sok szerető szív már kevés:
Érdemes megtérni az Égi honba
Boldogságban elhantolva
S tán mosolyok között jött el halálod
Mi Igen , de talán Te nem is igen bánod
E röpke környezetváltozást
Hisz tudtuk: Így lesz, nem tehetünk mást:

Elmegyünk a szüleink után
Hisz már várnak
A Világ rendjét nem változtathatják meg
Az egyéni vágyak

Itt szeretnénk Téged
De ott vannak többen:
Mégis Oda kellett térned
S most vidítassz
Az Égi körökben

Fájdalmas könnyem csorog a szívemre
A Szívem keservét rábízom hitemre
Mária vegyen kebelére-odaát

Hisz Ő mindenkit megért:
Téged is, mint fiát !

2007 nyara

2007 jul. 22.

Rettegésben élek
Félek
Nagy, buta szívemet
Gonosz démon szorítja
Nem tudni, mi nyitja
Megfojt, nemsoká, lehet

Minden tettem mögött
Rossz árnyékként:
Mint retteg a körözött
Ha gyermeke játékként
Kis rendőrautót vásárol:
Nem beszél a vágyáról:
Mely a felszabadult Lét
De gonosz indulatok tépkedik szét
Darabokra napjait
S elkerülve papjait
Önmagába zárja bűnét
És mint sivatag a dűnét
Végképp eggyé válik vele:
Győzött énjének rosszabbik fele;
S a jobbik, néha feljajdul—
A lelkiismeret leküzdhető
S a leendő bajtul
Megvéd néha a gonosz szellem
Igen, sokan bíznak ebben

Szerződés a Sátánnal
Fauszti gondolat
A birtoklás vágyával
A hatalmi öntudat
Fertőz, s megfizet élete árával
Ki rosszul választ...
Az élet kérdéseire
Ki nem jó helyen keresi a választ
Jut könnyen ide;

A tisztítótűz égeti már 'életibe'
S fájdalommal haldoklanak napjai
Mint a hamiskártyásnak
Hiába változnak lapjai
Magának gyűjt, sohasem másnak
S végtelenül szenved, retteg
Így élem meg most e percet....

Kakas- tarajos gyermekarcok
Pelenka-hegyek....
Hogy „tisztá száraz érzésre” emlékezzenek
Azok
Akikért élt, és dolgozott
Marika Néni
A csecsemőn—legott...
Víg, táncos lábait
Lestrapálta
Míg gyönyörködött
A csecsemők mosolyában
Szíve melegét
Gondos kezeivel kamatoztatta
Szeretetét,
Gyengédségét adta abba
S közben gyorsan
Teltek az évek
Jó idők, -rossz idők
Gazdát cseréltek
Főorvosok, igazgatók
Jöttek- mentek
De ezek a dolgos kezek
Mindig cselekedtek:
Serényen, pótolhatatlanul, némán
Tették,; mit kell, s a ranglétrán
Csecsemős nővérből
Csecsemős nővérré lett....
A Munka mindig az Övé volt
S dicsőség: a Tett
Ujjaiban a fáradtság honolt
S megkapta érte : bérét
-No azt a Rengeteget....
Melyért sokszor hétrét
Görnyedve dolgozott
A síró csecsemőkért lehozott
Egy fénysugarat a Mennyből-

Kitisztázta Őket a szennyből
Mosolyt csalt a kismamák ajkára
Csordultig telt szívükből
Ömlött Rá a hála
Kedves Marikánk !- Menj!
Ha eldöntöted
Robotolnak még sokan
Vidáman, morcosan
S ahogy telnek majd az évek
Szívedben ha nosztalgikus vágy ébred:
-Csecsemősírást hallani
Majd csak vár Kati—vagy valaki
Hisz itthon vagy-s leszel . közöttünk;
Könnyet ne ejts
Te méz—s tán mi is...;
- ahogy jöttünk-...

Cseténé Búcsúztatója 2007. 07. 25.

Jaj, elveszítjük az Ellenzéket !!
Pedig ki úgy szeretett
Hogy még a Lányát is Nekünk hozta;
Megtette, ami tehetett...
- nem győzi meg a Cosa Nostra
sem, hogy: nem minden forró, ami éget....

Szerettünk, noha tanácsaid néha- fájók voltak
Csecsemősírásban átélt életedben
Remélem, szép perceket okoztak
Kedvenc kollégáid, kik mérhetetlen
Vágygal próbáltak néha meggyőzni Téged
Az Idő megszépíti a Messzeséget.....

Nem leszel köztünk TE-
Kiszakadsz testünkből
De ha kiszakad a cselekvő keze
Hogyan várjunk jót ettől?!
-Kéz nélkül a test böte
Milyen lesz az Újszülött részleg jövője??
Mi lesz, ha elhagy az összes tapasztalt ?
Ha igen-igen foghíjasan üljük körül az asztalt?
Mi lesz, ha elhagy az összes tapasztalt?

Mi lesz, ha erősítő bástyáink
Sorra omlanak le
Barátaink, társaink
Eltűnnek, sietve
S nyugdíjba menekülnek
A változások elől
Életerősen a pihenésbe merülnek
Félek ettől
Hogy kevesen, egyedül maradunk,
Kevés lesz a lapunk,

Még kevesebb az ADUnk

Menj, hát, ha annyira menni akarsz

Fáj érted megfogyatkozott hitünk

Elkeseredett szivünk

Túl sok sebből vérzik s újabbat adsz !

De legalább sajnálj Minket!

Hogy tetteinket

NÉLKÜLED szervezzük tegnap, holnap, még ma

Sajnáljuk, hogy elmész Éva!

Szívfájdalmam 2007 08.31.

Szeretnék újra debreceni lenni
A családomat újra közelről szeretni
Átkarolni Édesanyám nyakát,
Elmondani esténként egy szép, közös imát

Kisfiammal átbeszélgetni a délutánokat
Kézen fogva párommal, s kit szeretek
Eltölteni hasznos időt, sokat- sokat...
Nem kárpótol sem telefon, sem levelek-

Kiszakadtam, mint árva virág az ágyásból
A gyepen, szép színfolt, de szirma megfakul
A hiába vissza-vágyástól
Mert gyökere rögzíti: ott alul
Még ha a szelek máshová is tépték
Csak az ágyás, a szülői ház: a mérték !

Most minden összejött
Gyermekünk hállsten megnőtt
S visszakerült oda: ahonnan indultunk
Ő debreceni lett, mint a Mi múltunk...:
Ott van majd' mindenki, kit szívembe zártam
Egyedül érzem magam e Bács-Világban
Pedig szüleim innen szakadtak ki
Ők ott :- ugyanígy éltek
Igen, Ők is szomorú szívükről meséltek
Vigasztaljon, ha tud
Vigasztaljon valaki!

A boncasztalon 2007 09. 17.

Kiterítve az asztalon
Látom: ott fekszem
Csodálkozom magamon:
Boncolnak éppen
Érdeklődve nézem:
Mily furcsa vagyok belülről!
Nem fáj
Mit meg nem találnak !!
Ha muszáj

Nem kívánok visszakerülni a testembe
E fájdalmas- siralmas rejtekbe
Jobb itt kinn- lennem
De hol is ?!- Itt.. Vagy mellettem ?!
Hol is vagyok, hisz nem vesznek észre
Csak én tudom:
Hol és hogy mi is megy végbe
Most tudom, hogy mit is vétettem
Eddig
És most már mindent meg is értettem
Mit nem tudtam ;
Most mindent tisztán látok :
Most ismerem igazán az egész Világot!
Most hív a Fény, hív a Szó-
Kedvesen, mely oly megnyugtató
Indulok, nem bánom, hogy ott a testem
Az asztalon tunyán, némán, olyan resten
Amilyen csak az Anyag lehet ;Lét nélkül
Mennyivel jobb Így:
Nincs kezdet, s végül
Kiderül, hogy nincs Vég – sem
Megtaláltam igazi békességem!

Hantfoglaló versem
A Csokonai társaságban

2007 10. 11.

Ne zúgjon felettem
A kék templom harangja
Gömbölyded testemet
E hideg kő takarja
Nyugalom helye ez
Nem rókajárat
Sötét ablakszeme
E vak Világnak ;-
A fekete márvány,
Mely rám emlékeztet
Gondolj a Jövőre
S most vess keresztet !

Halottak napján 2007 10. 22.

Esőáztatta kereszt .-
Lerogyok mellette
Isten adta, s Ő el is vette
- Ő tudja ezt...-
Talán jobb Odaát....
S az élet fonalát
Mi tovább gombolyítjuk
-Zárt, méla sírok...
Mi várjuk már a nyitjuk
Én kijövök ide,
Ahányszor csak bírok

Dr Szluha Gyula

Egy élet- másokért

Nyugdíjas búcsúztató

2007 .11.11.

Egy élet Másokért :
Egy élet, mely többet ért
Bármely Más létnél ;
Hisz életeket adott, s –tartott meg
E népnél :
Kitéphetetlenül szívébe zárta
Orvosait BAJA lakossága !

Kórházunk – mint végvári védőbástya
Állandó csatában állt ... -s áll ma
És a katonák... Lassan megöregedtek ...
No nem öregek, nem szárnyaszegettek !
De várja már a Párjuk – évtizedek óta
Egy kis pihenésre ;
Hogy az átkos óra
Ne ugrassza Őket...-, Csak egy kicsit! –még ne!”-
Vagy a gyorsbehívó telefon :-!
Megpihenhet végre
Az ágy melletti íróasztalon...
Hogy most már – családját elérve
Békés társa legyen az űzött orvosnak :
„Magáért is élhetne már!! „,
Adott eleget....: Soknak!
Hisz széles még a határ
S az öröm :-Végtelen- mit befogadhat-
KAPNI is jó, bár szokatlan – ki csak :AD !
Adott, csak adott....-nappal, éjjel
Bagoly volt, s nem repült a seregéllyel
Fehér ruháját szinte bőreként viselte
Míg a gumikesztyüje a kezét megette ...
S a fiatalság csillogó szálakat szőtt hajába
Pedig csak az Idő múlt, s nem a tudásvágya...

Dr Túri Katalin névnapjára

2007.11. 16.

Katalin, Katalin!
HOZZÁD szállnak szavaim
-Kire nem hat . egyre-másra
Tíz- tizenöt férfi
Heves udvarlása
S—Ki elhagyott minket:
„Árva, vert seregeinket”
Az echós –szekér nem támogatja;
Újszülötteinket nem válogatja
Nem élesztgeti, nem istápolja
Az egyetlen NŐ köztünk : más a gondja :
Zömében már
Más utakon jár
Ki : nem csak Egy volt közülünk
Tudtad: mikor, minek örülünk
Lehűtöttél, vagy Izgattál !- minket
Leletezve friss gyermekeinket
S most :-Névnapodon : magad köré gyűjtesz :
Hogy lásd: ki volt, s ki aki még hű lesz ?-:
Éreztetve, hogy hiányod mennyire fáj-
Jó itt lenni nekünk De Neked TÁVOL-:Muszáj?!
Békétlen lelkünk nehezen bír nyugodni ;
-Bár mindenki szeret—De legjobban Tudod ki!!
Békés, boldog névnapot
Adjon Isten többet, mint amit én kapok
Megbecsülésből, szeretetből
S—Ha hívunk:-:, kérlek : gyere egyből !!

7 éves a rákellenes liga

2007.11.17.

Hét éve alakult meg
Igaz emberséggel
Felvéve a harcot
Az Ősi Ellenséggel
E csapat, melynek védőszárnya óvja
Az EMBERT,
Mely évezredek óta
Retteg, fél a Bajtól,-
Segít, kíméli a jajtól
Hogy Hitet adjon ma,
Reményt a Holnapra,
Szülőt, nagyszülőt a gyermeknek;
Hogy bátran kérdezhesse:” Hogy vagy ma? „
Hisz szeretlek, hadd szeresselek !!...

A VÁGY után a REMÉNY a legfontosabb
S a Társak adnak : biztatást, hitet
Hisz igazán ezt érdemli meg
Kinek alig tud valaki mondani újat, okosat
S E szerető közösségben
Feloldódva bátran
Új harcokra Új nap visz
E szép Új világban !

Karácsonyi ünnepségünkre 2007-ben 2007 11. 02.

A kitartó csapat
Újra együtt
A Karácsony pedig
Újra „elgyütt”
Mefogyva, megtörve
Összeszorított ajkakkal
Felvesszük a versenyt
A pusztító angyallal;-
S- még tudunk Jót, s Jól tenni
Az embertelenségben-
-Embernek lenni:
Gyógyítani kitartóan, szépen

Soká él az, kit szóban temetnek
Még tovább, kit sokan szeretnek
Ebből táplálkozunk,
S áztatjuk magunkat
Míg lekopott nadrágunkon át
Nézzük csupasz farunkat
S az ásító üres zsebeket:
Bizony sokszor csak az öntudat tölti meg!

De az örömhírt nem nyomják el
A földi gondok:
Lyukas, kopott tarisznyánkon
Fénylenek még a régi gombok
S a Hitet:-nem vehetik el-Soha
Sorsunk akármily víg, avagy mostoha
S a Szeretet áttöri a falakat;
Ha a hit erős, nem gyöngül az akarat
S mi akarunk ;- Jobb Holnapot remélve-
Ahogy bízott a szent család is
Az istállóba betérve :
Majdcsak megsegít az Isten !;-
Meg egy-két szolgálója:-
Bízni kell a Jóban

Kitartva a Hitben
Minél többet adni, semmit sem-várni:
Ez tesz boldoggá, ezt kell megpróbálni!
Egymásnak, egymásért
Lemondóan, bátran !-:
A szeretet megfogán
Minden csírájában
S örömünk teljessé Más szemében válik
Ez az, mire Mindig Minden ember Vágyik !

Karácsonykor 2007 12 02

A szeretet angyala
Száll a város felett
A Kis Jézus
Örömhírét hozta
Nem shoppingolni
Küldte Őt az Úr:-lehet
A nagy gondot :-Neki
Bizony, nem ez okozta:

Megváltásra vár a föld
Összes lakója azóta is-
-Mind az élő, mind a holt:
Már elfelejtették a lényezet;
Mert túl sok volt
A próféták közt :-a hamis...

S a Mammon majd' átvette
Az uralmat:
Aranyborjú kapható:
Kicsiben- nagyban;
Tobzódik a világ:-'mert az jó'!
Miben nem kell- abban:
S ismeretlen kezek
Ürülő zsebekben kutatnak

Fogyaszt a társadalom
S igényeket éleszt
Mily kicsiny vagy!-
Mindegy mi voltál
Fontos ami Neked még Lesz!
Pénzed érted jót áll
Jó vásárló ki irígy!
Csak így – csak így
Hamis öntudatra ébreszt :
Ha megvalósítod önmagad!!!
Hol van, ki nem kér-mert csak Ad?

Hol van a jászol szerénysége
Szédítő, nagy reklámok nélkül?!
A Világ reménysége
Mégis megszületett
Pedig a forгатag kitörli agyunkból
E nemes percek
És csicsás ünnepet húzunk reá
Műfenyővel műillattal
A fa alatt rikoltozó télapó-alakkal
Gyertyát utánzó neonfényel
S veszünk, veszünk,
Mert mi minden ami még kell
Csak azt felejtjük el
Hogy mi is történt
Éppen akkor
Azon az igazán áldott éjjel!

S minek kellene megfelelnünk
Hisz pontosan tudjuk azóta:
Minden jó tanács világos
Akkor indult az Idő
Pontosabban az az óra:
Mely mindenkinek
Visszaszámolja élete
Eltékozolt perceit:
A végső megbánás
Nem biztos, hogy segít
Mint a jobb latornak...
Itt a Karácsony
S az árusok tarolnak...
No nem baj, de lelkünk
Tisztítása
A Mi feladatunk lenne
Ha tán' -van egy kis időnk
Merüljünk el benne!

2008 köszöntő

Új esztendő, új remények
Vágyak, melyek lobbannak
Majd elégnek
Keservek, melyek majdcsak elhagynak..

Új Esztendőnek nézünk elébe
Majd meglátjuk:
Megújulva, vagy elégve
Szeretjük, vagy bánjuk-
A JÖVŐT, mely csak sejtet:
Megtartja a Jót
S elveti a selejtet:
Valami biztatót:-:
Kellene keresni kártyában, csillagokban!
Megkeresni az Eredendő jót-
-Hogy az hol van.-!
Érvényre juttatni az Igazat, a Szépet
De jó volna így várni az Új Évet!

A filmek

2008. Jan. 8.

Nem szeretem az olyan filmeket
Melyekben ölnek, s nem Ölelnek
Tudom; szívemben megmaradtam :gyermek
Mert erőszak van : rengeteg !

Az embereket szépre kellene tanítani
Meg a Jóra
Nem arra, hogy mit mond a haldoklóra
Ki épp most ontotta vérét
S várom majd a Katarzist :- a végét-
Meg kellene az Emberek Vágyát javítani !

Mert a hamis vágyból kél a hamis tett
S nő a Bűn, s nő a Rettenet-
Farkas nem farkasa annyira társának
Mint az Ember, kit mondani Isten képmásának
S vágyón néz az erőszakra, gyötrelemre
Hol az Isteni láng ? Hol a Józan elme?!?

Az Ősrobbanás óta
A táguló Világegyetemben
A Szívek egyre messzebb kerülnek-
Az Ember Ember ellen
Küzd, s a szeretet parancsát : feledi
Miközben azt hisszük: Ez az Emberi ;
Ez a természetes; Ez a Küzdés : -Maga-
Ó mily csekély, s elvetendő az Isten szava
Mely Értünk szól, és nem ellenünk-!
Szülnünk kell a Jót, és nem a Bűnt ellenünk

Évezredek óta
Szaggatjuk a Tudás Fáját
És nem fejlődünk Tőle
És nem érzünk hálát-
Hajtogatjuk, hogy mi Jár Nekünk
S feledjük;- hogy Szeret az Istenünk
S Mi is szeretjük:-Magunkat
Hittel, s hit nélkül
Épül a Pénz Birodalma
-Egyre jobban, egyre épül-
Előre nézünk, és nem hátra
És nem Fel,
És sohasem Egymásra
Így újabb, s masszívabb lesz
Az Égig érő torony
S ki feljut :-Istennek érzi magát
Mint akkor, egykoron...
S már nem kell összezavarni a nyelveket
Majd mindenki feledi ; mi Emberi lehet:
Sem az öröm, sem a szenvedés
Nem hat, nem árnyékol
Mindenki törtet-
És nem száll ki ezen ördögi játékból
Vesz, s veszejt ,- maga sem tudja hogy-
Ölelő kar nem kell : Csak a puska fogy!

S azért is lő, hogy Más ne lőhessen...
Biztos ami biztos .- az Első lehessen

2007. Hévízén írt versek

A baráti társaság

Mikor a Pap, a Pszichológus
S a Költő egymásra nézett-
-Eltűnt az enyészet-:
Hisz Nekik jutott a Juss :
Hogy gyógyítsák a Lelket:
Melyet a Világ kerget
S nem találja helyét a testben
Sem a serényben ,sem a restben
Ezért kellene Ők :
A súlyos terhet cipelők,
Az útmutatók, a jelek
Igen, ők nagyon kellenek...
Mert beteg a Lét, beteg
S önmaga mocskába fúl a Bűn:
-Folyton arcot váltva-
Öncsaló hegedűn
Csábító dallamokat játszva ;
Szirén-hangjai ellen nincs viasz
S Ők hárman a Világnak: tán a Vigasz

Ők hárman, mint a mentősök egy tömegbalesetben
Mentik, mi menthető még az Emberben
Gyógyítják a sebeket, Erőt adnak
S fájó nagy szívükkel halottat takarnak;
Kik már nem menthetőek, vagy tán nem akarnak
A mentőbe kerülni—inkább meghalnak
Mert jobban tudják ők... mint a segítő kezek:
Nem törődnek vele, hogy száz sebből vérzenek
Bár remény van, sok a katasztrófa-;
Bár remény még van, s biztató strófa
A Jóba vetett Hit: a jóknak nem árthat
Sok-sok fényt kell - most is e sötét Világnak!

Az utak

2008. Jan. 25

Világítson a szívem

Mely a Szentlélek kohójában felizzott

-Mely elégetett benne minden mocskot, piszkot

S legyen elég Hitem.

Hogy reggelente harcba szállva

-A Gonosszal;-!

-Indulhassak új csatába

!Leszámolva a restséggel, s a rosszal

Mely ősbűnőmmel vágyat kelt:

Rosszra hajló természetem remekelt

Mikor legyőzte tudatom

Jézus!-Próbálok menni a Te utadon...

Most

2008.jan. 29.

Mózes még ki tudta hozni
A népét Egyiptomból-
János, Jézus szavára holmi
Csöcselék kavargott, s tombol
Most az Úr szavára néhányezres tömeg...
A Jólét miatt-kik az Utat nem találják meg
Illetve utuk a semmiből a semmibe vész;
Nyert, Győzött a Sátán.... Ennyi az egész!

Mily nehéz a gazdagnak
Betérni az Isteni honba
S kik nagyon akarnak
Belebuknak a vagyomba
Mely nem engedi Őket jónak lenni-
Hisz nem lehet egyszerre két urat szeretni
-S ki a mammonnak hódol
Nem hajt fejet az Úrnak
Elfeledkeznek a lélek-adóról
Melyet csak az utolsó perc tudhat
Mikor ki örök álmra hajtja fejét
S—Jön a nihil- vagy az Öröklét
Nekem, Neked,-s bárki Másnak
Mikor a temetőben egy helyet megásnak
S a Család elszámol Rólad- s Veled
Vajh mennyit ért a Te lényed, s életed...?

Vajon mit gyűjtöttél magadnak
S mit nyújtottál Másnak?
Mily emlékek maradnak?
Fénycsóva voltál
Vagy a bukásnak sötét angyala
Charon ladikjához obulus aranya
Nem kell már e pöre létnek
Mikor elszálltak a remények
Melyek meg nem vásárolhatóak
Mikor tudod: nincsen már Holnap

Mikor nem dönthetsz már:
Jobbra, vagy balra
MOST kellene gondolnod
Ama pillanatra!

A Nővérem beteg 2008. 02. 03.

Imádkozom Érted

Mi mást is tehetek

Hisz szeretlek Téged:

Szeretlek, szeretlek, szeretlek!

Leltár

2008 o2. O8

Évente hússzor metélem le körmeim
És ötször váगतok haját
Literszám folynak el könnyeim:
Szaporodik a halott anyag

Szívemben is gyűlnek
Az elásott váгыak, remények
A számban is megkeserűlnek
A mondatok, s az ének-

Testem görcsbe rándul
Időváltozáskor
Vérnyomásom kirándul:
A kétszázból per százból
Nem enged, s fáj nekem:-
Merő kín az életem!

Hasogat a tarkóm
A fejemet abroncs szorítja
De nem korona : az a fogamon van:
Vele eszem frankón-
-De igencsak nyámnyogva-
Bús jövőm komoran
Latolgatom:
Milyen lesz a Holnapom?!

Apám születésnapja 2008. 02. 09.

Ma született Apám
Nyolcvannyolc évvel ezelőtt
Az életemben nagy nap ám!
- Pontosabban az Ő életében-

Mindig szolidan, Ünnepeztük
Misével, tortával
Apám a temetőbe ment
-Apjához, virággal-

Anyám jó ebédet főzött
Mi gyerekek, örültünk nagyon
Apám ünnepi nyakkendőt kötött
-Hogy lássék a vigalom-

A megköszöntésen túl voltunk
Hisz kora reggel már Hozzá bújtunk:
Most is érzem teste illatát
Ha Róla álmodom egy hosszú éjszakát

Majd fürdőbe mentünk
Hogy a test tiszta legyen
Jó gyógyvíz-illattal
Telt meg a kád, s a fejem

Este összebújtunk
Hosszan beszélgetve
Hogy: szereti az Úr:- családunk
S a jóságos Apát sokáig éltesse....

Most itt állok sírodnál
Virággal kezemben
Szólítottak...- Itt hagytál
A világ rendje ebben
Meg nem változik...
Könnycseppek szememben...

Ott voltam, mikor a tavasz
Felébresztette a Tavat
Azt súgta a ravasz
Február első éjjelén:
Most szabad
Szájoncsókolni a Tó Tündérét;
Hisz alszik még

A hó épp felolvadt
Langyos szellők szerelmet kergettek
Esteledett, s a tóparton a kókadt
Fűszálak esőért reszkettek...

Megszólalt egy béka
Szerelmesen, bátran
A tavasz csalóka játéka:-
De ráfeleltek: százan

Kórusban hirdették a Jövőt, a meleget
Vágyuk, szívük : a hangjukban
S hallgattuk eleget
Ahogy koncerteztek magukban

Így már biztos: jön a tavasz-
Már érzik a meleg víz mellett élő fák
Feszül a rügy, mely jövőt tartalmaz
S mosolyog, ki sétál, öreg, vagy diák

Kézenfogva, szerelmesen, a tó körül
Madárdal csattan, s a szív örül
Lekerülnek a nagykabátok
Érezni a nap hevét
S ha nem hiszed, majd meglátod
Mily boldog lesz majd a Lét!

Anyám 80.-on túl

2008. 02. 10.

Nyolcvanegy évvel a hátad mögött
Mi Újat mondhatnék Neked?
Megteremtett az Úr, s örömködött:
Téged Mindig szeretett

Vigyázott Rád, és segített
Bár gondok voltak: sokszor-néha:
Nem kímélt meg, nem is illett
Bántott Téged a Világnak hordaléka

Mégis, tudod: tenyerébe
Írta régen a nevedet
S míg hozott és vitt-
Sose múlt ki szívedből a szeretet

Ennyi éven át
Együtt vittétek
Az Igazság zászlaját
Ne ítéld, ne ítéld meg
Ki lemaradt, mert másra várt...

S most: éretten
És boldogan szemlélheted művedet
Lett Nelly, és én lettem
S a másoknak adott lélek: úgy lehet:-
-Dícséri a nevedet

80 éven túl boldognak illik lenni
Úgy tudom
Az Élet gyümölcseiből belakni, s enni
Vidáman járva utadon

Szeretlek Anyám, szeretlek
Nincsen más szó az ajkamon
S kérlek Uram, ha lehetne
Tartsd meg még: e színpadon

Az én anyám, hogy jóságát érezhessem
S ő is láthassa:
A vetett jó mag: érhessen
S a leltárt soká zárhassa!

A fiamhoz

2008. 02, 10.

Segíts Apává válnom, kisfiam!
-Már húsz éve próbálkozom-
A szívnek mindig nagy titka van
S Hozzád hozom
Ahányszor eddig kérted
Neked adnám a messzeséget...

Sosem kértél segítséget
Hogy láttam volna:
Apádra szükséged van
Két karom hányszor átkarolna
S én mindig boldogan
Mennék Hozzád, Érted !

De véded titkos egódat
Magadhoz melegem be nem engeded;
Lásd: apád csak jókat
Szeretne Neked, s tán Te is szereted
Ha reméli: jobb lesz majd a Holnap
Neki is- s Neked